

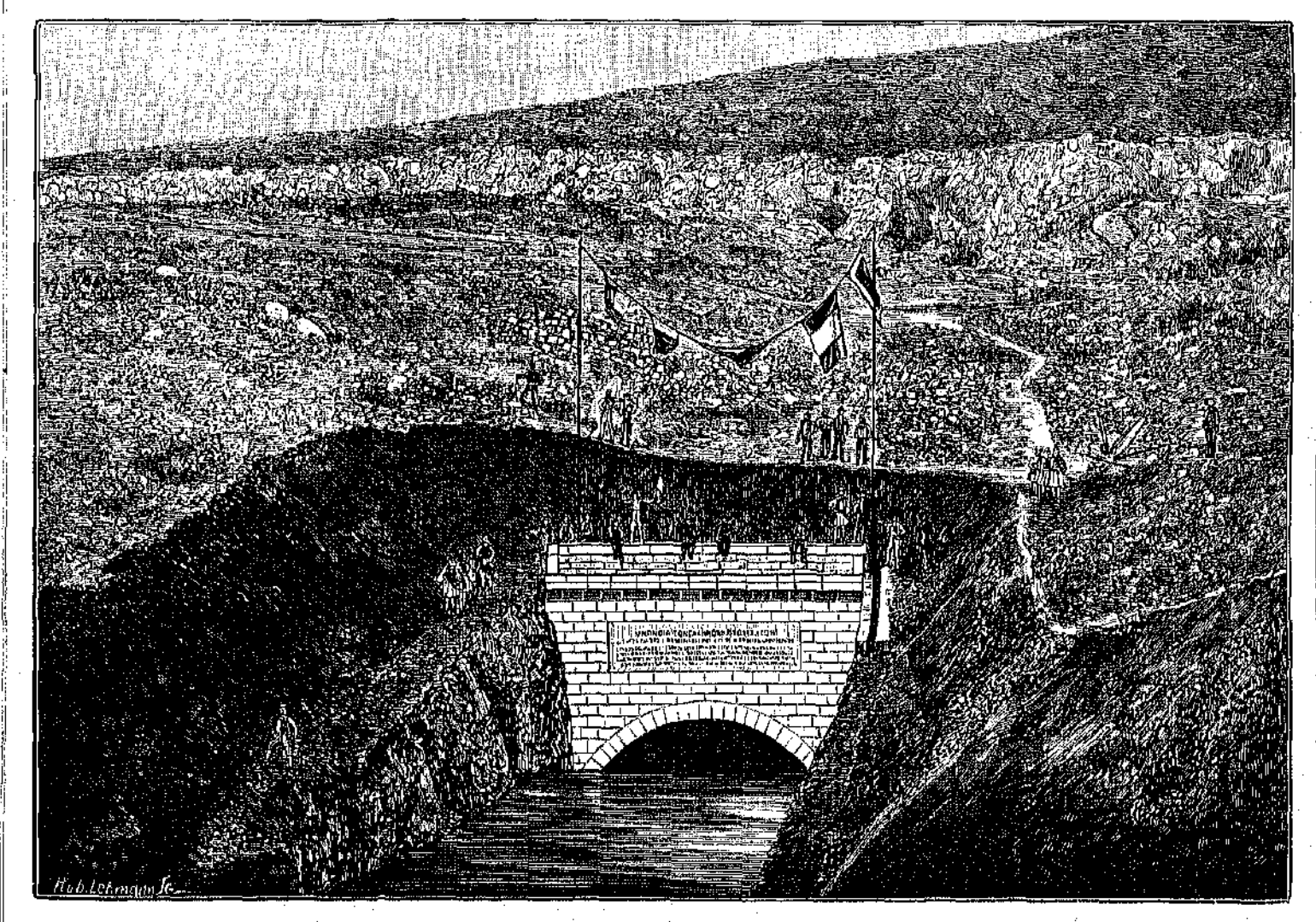
ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Σ'. Ήκδιόταυ τῆ 1113 καὶ 1527 ἑκάστου μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 1113 Αὐγούστου 1886 ἡμέρα 40. Μάρτ. 32. Ἰουλ. 16. Δρ. 127.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.
 Ἡ Λίμη Κοπαῖς. (Συνέχεια.) — Διοτρίσιος Σολωμός. (Τέλος.) — Ἀνακάλυψις νέου ἐπωικιστοῦ. Ὁ Σαρθέριος. — Ἐὰς ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ἐπὶ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἑγγέλ. (Συνέχεια.) — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἰστορικὸν διήγημα ἐπὶ Ἰ. Π. (Συνέχεια.) — Ὁ κήπος Λαζάρου ἐν Βαρσοβίᾳ. — Ἡ κατάβασις τοῦ Ὀυγγέου εἰς τὸν Ἀδελφ. Ἰπὸ Ν. Γ. Δ. — Ἀρχαιολογικά. Αἱ νῆαι ἐν Κίπρω Ἀνασκαραί. — Ἑλλάς καὶ Βίβλος. Μετάφρασις θ. Δ. Π. (Τέλος.) — Τέτραρα ἐν

τῇ Σαξωνικῇ Ἑλλάδι. — Ἡ περικαλλὴς τοῦ Παρεπιστάτου τῆς Ἀθηνῶν. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. **ΕΙΚΟΝΕΣ.**
 Ἡ Λίμη Κοπαῖς. Τὰ Ἐγκάνια. — Ἀνακάλυψις νέου ὕψους. (Ὁ Σαρθέριος.) — Τοπογραφικὸς χάρτης Κιπταῖος. — Ὁ ἀρχαῖος κήπος ἐν Βαρσοβίᾳ. — Ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Ὀυγγέου ἀπὸ τῆς Ἑβραϊκῆς. — Τὸ Σχίσμα. — Τὸ Παρεπιστάμιον. — Ὅσα ἐν τῇ Σαξωνικῇ Ἑλλάδι.

Ἡ ΛΙΜΝΗ ΚΟΠΑΙΣ.
 ΤΑ ΕΓΚΑΝΙΑ.

πράτην ὄραν ἐγένετο γνωστή ἐν Ζακύνθῳ, καὶ θεάσιμος δὲν θ' ἀνεχώρησε πλοῖόν τι Ἰστιοφόρον εἰς Κατάκωλον χωρὶς νὰ μοι δοθῆ περί τούτου αἰθρίας. Καὶ ὁ λιμεναρχὴς ἔμαθε τὴν ἐπιθυμίαν μου, καὶ ἤμην πεπεισμένος ὅτι οἰονόησθε σκάφος θ' ἀπέπλεον ἀπὸ Ζακύνθου εἰς Κατάκωλον μετὰ τῆς Παρασκευῆς καὶ τῆς Τρίτης, ἐγὼ θὰ εὐρακόμεν ἐπὶ τοῦ σκάφους τούτου.

Ἦμην ὁ μόνος ξένος ἐν Ζακύνθῳ· ἀμίλιον ἄλλα ἑλληνικά· εἶχον συγκαταίεσαι αἰγαρέττον μεθ' ἐνὸς τῶν λευκοῦν ἄρα ἤμην πρόσωπον ἀρεστοῦ καὶ φίλου. Ἐκτός τούτου καὶ ὁ ἀδιάθροχος μανδύς μου ἐπέκτα τὴν περιεργίαν τῶν Ζακυνθίων, ὅστινες ἦσαν μελαγχολικοί, διότι ἔβραζε καὶ ἠπείλει νὰ θρῆξῃ ἀκόμη· φοβρὸς ἀνεμος ἔπνευεν ἀπὸ βορρᾶ ἐπὶ τοῦ Ἄνουος τῆς Ἀνατολῆς (τῆς Ζακύνθου) καὶ οἱ καλοὶ Ζακύνθιοι δὲν ἤδύνατο οὐδὲ κρατούστας τὰ ἀλειθροχία τῶν νὰ καθήσων ἐν ὑπαίθριον ἐν τῇ ἀγκατῇ αὐτῶν καφεναίῳ, ῥοφούντες κούπελλον καφὲ καὶ καπνίζοντες εἴκοσι τοῦλάχιστον αἰγαρέττα. Τὶ τὸ παράδοξον λοιπόν, ἐν τῇ ἐμφάνεισίν μου τὼς διεσκέδαζες. "Πῶς θὰ μετὰ τῆς ὀ Γερμανίας εἰς Κατάκωλον;" — τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπαγοχίλει τοὺς ἀγαθοὺς Ζακυνθίους ὅσον καὶ ἐμὲ αὐτόν.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνόησα ὅτι ἐλλείπει ἀμιλοῦσι ἤμην ἠγακόμενος ἢ ἀπολέσω ἐν Ζακύνθῳ 3—4 ἡμέρας τοῦ λίαν περιωρισμένου χρόνου μου, ἐν τῇ μακρόθεν μοι ἔνευεν ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Φηγία — ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐναπέθεσα θλας τὰς ἐλπίδας μου εἰς μίαν λέμβον. Τὸ ἀμιλοῦσιον διανέει τὸ διόστημα ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν· διαίη λοιπόν νὰ μὴ πλεῖσθῃ τις ἐν μὲτ' ἡμέρας ἐκεῖ με καὶ ἄνευσις βοήθητικόν; Ὁ καιρὸς δὲν ἦτο πολὺ καλός, τὸ ὄμιλον, διότι ὁ ἀνεμος ἦτο σφοδρὸς καὶ ἡ θάλασσα ἀγρία. "Ἄμα τῇ ἀφίξει μου ἐν Ζακύνθῳ ἠρώτησα ἓνα λευκοῦν, ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ μετὰθῶ διὰ λέμβου εἰς Κατάκωλον ὁ ἀνεμος με προσέβλεψεν ὡς νὰ με ἐνέμιζε ορεοπαθῆσθαι, καὶ οὐδὲν μοι ἀπήντησεν, ἀλλ' ὕψωσα τὰς ἐσπείρας του, ἔπειρ ἐν Ἑλλάδι σημαίνει ἀρησιν. Ἐκτός δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἰδέαν μου ταύτην. Ἐάν τὸ πρᾶγμα ἦτο κατορθωτόν, ἡ λέμβος θὰ μοι προσεφέρετο οἴκον. Ἐν Ἑλλάδι τὰ πράγματα διετέρονται διὰ τὸν ἔθνον θλας ἀφ' αὐτῶν.

Μελαγχολικὸς ἐκαθήμεν περὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν μεγάλην πλατείαν πρὸ τοῦ καφεναίου, μακρόθεν ξένος φαινόμενος ἐκ τοῦ ἀδιαθρόχου μανδύου, οὗ θμοῦς δὲν ὑπῆρχεν ἕτερος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν Ζακύνθῳ. "Ἄγγλος;" μ' ἔρωτᾷ αἰφνης γέρον τις, ὅστις ἐφαίνετο ὡς μέγιστα πειρατοῦ, ὀδηγοῦ καὶ λαθρεμπόρου. — "Ὀχι." — "Τί λοιπόν;" — "Ἐν Ἑλλάδι πρέπει ἢ ἀπαντᾷ τις εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις· καὶ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεύς, πλέων ἢ ἄπαξ, ἠναγκάσθη ν' ἀπαντήσῃ — "Γερμανός," ἀπήντησα. — "Ἄ, Γερμανός; Μεγάλος τόπος ἡ Γερμανία, πλοῦσιος τόπος, καὶ . . . "Καὶ ἠξέβρασε τοῦτο, ἀδαλφῆ; — "Βέβαια, τὸ ἠξέβρω· ἔχει τὸν μεγαλύτερον στρατὸν καὶ εἶναι ἡ μεγαλύτερα δύναμις τῆς Εὐρώπης; ὄχι! μόνον νὰ μὴ ἤθελε τῶρα νὰ καταφέρεται τόσο πολὺ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. . . — "Ἀφροῦ με ἤσυχον με τὴν πολιτικὴν! ἀνεκράξα ἐγὼ ὄργισμένος· τοῦτο ἀκόμη μὰς εἶπαι με ἀπὸ τὸν ἄλλιον καιρόν!" Ὁ γέρον ὅστις δὲν ἦτο οὐτε πειρατής, οὐτε ὀδηγός, οὐτε λαθρεμπόρος, ἀλλ' ἐντιμὸς λευκοῦς, ἤρκετο τότε μακρὸν φιλιπικὸν κατὰ τοῦ καιροῦ, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι θλας ἐκτακτος, ὅτι καθ' ἔθλον τὸν χειμῶνα τοιοῦτος ἦτο, ὅτι τοῦτο μεγάλως παραβλάπτει τὴν ναυτικὴν καὶ καθιστᾷ τοὺς πλοῦς ἐπικινδύνους, ἰδίως μετὰ

Ζακύνθου καὶ Κατάκωλου, ὅτι πᾶς λευκοῦς δὲν ἤδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτόν — ἀλλὰ . . . ἂν ὁ Γερμανὸς κέρως Ἀδρῆος τὸ ἐπιθυμῆ, καὶ ἂν δὲν λογαριάζῃ τρία ἢ τέσσαρα ναπολεόνια, τότε . . . Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπ' ἀρχῆς τῆς ὀμιλίας του οὐδὲν ἄλλο ἐσκόπευεν ἢ νὰ μοι προτείνῃ τὴν λέμβον σου διὰ τὸν πλοῦν, καὶ ἐθεώρησε καλὸν νὰ παῖτῃ ὀλίγην διπλωματίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ δεκτικὸς ἀδιέφορος ὡς πρὸς τὸν πλοῦν, ἀρχίζει τότε αὐτός — ὁ Ζακύνθιος! — νὰ μοι παραστῇ τὸ φοβερὸν μακρὰς διαμονῆς ἐν Ζακύνθῳ, διότι, λέγει, τὸ ἀμιλοῦσιον, τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ἀναχωρεῖ μόλις τὴν προσεχῆ Τρίτην, καὶ ἐνίστε δὲν ἀναχωρεῖ καὶ ἀκρίβως κατὰ τὴν ἠμερῆν τῶν ἰωτικῶν ἐκατηριῶν χρησιμεύουσι εἰς μεταφορὰν στρατευμάτων. Πῶσον δὲ πληκτικὴ εἶναι ἡ Ζακύνθος, μάλιστα δι' ἓνα ξένον, ἂν δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Τὸ ἐλλείπει, κανεὶς δὲν ἔργεται νὰ μείνῃ περισσότερο καιρὸν ἐνταῦθα· εἰσαι σίμερον ὁ μόνος ξένος ἐν τῇ νήσῳ. . . — "Ναί, ἀλλ' ὁ καιρὸς εἶναι τόσο κακός, ὥστε πρέπει νὰ μείνω." — "Τότε δύνασαι νὰ περιέλθῃς τὴν νῆσον ἀφ' ἀμάξης; ἔχω νὰ σοὶ δώσω λαμπρὸν ἄμαξον καὶ ὄχι ἀκαθῆν. 30 φράγκα τὴν ἡμέραν. Θὰ ἴδῃς τί ὄρατα εἶναι ἡ Ζακύνθος!" Καὶ τότε ἀρχίζει νὰ μοι παραστῇ τὴν Ζακύνθον ὡς μοναδικὸν τι ἐν τῇ κόρῳ, αὐτός, ὅστις πρὸ πάντε ἐτι λεπτῶν τῆς ὥρας μοι ἀνέφερον θλας τὰς αἰτίας, δι' ἧς οὐδεὶς δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ διαμείνῃ ἐνταῦθα. Φαίνεται ὅτι σκεφθεὶς εὐρως συμφορῶν μου νὰ μοι ἐνοικιάσῃ καὶ ἐκάστην τὴν ἡμέραν σου ἢ νὰ με μεταφέρῃ αὐτός διὰ τῆς λέμβου σου εἰς Κατάκωλον.

Ἐν τῇ λοιπῶν ἐγὼ τὸν ἐρωτῶ ἂν αὐτὸς ἢ τις τῶν ἀνθρώπων του θὰ ἐτόλμη νὰ ἀποπλεύσῃ με αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἤρκετο περιγράφον μοι τὸν πλοῦν διὰ τὸν πλοῦν μακροτέρων χωρισμάτων, ὥστε ἤγως με κατέλαθον. — "Ὅστε ἀνάγκη εἶναι νὰ περιμείνω," εἶπον ἐγὼ. — "Βέβαια, ἀλλ' ἐντοσοῦτη ὑπάρχει ἡ ἀμαξά μου. . . — Ἀῦριον ἐπιστρέφω εἰς Κεφαλληνίαν καὶ ἐκεῖθεν ἀναχωρεῖ εἰς Πάτρας καὶ Ὀλυμπίαν." — (Ἰδτω συνέλαβα τὴν γηράν ἀλῶπεκα! τοιαύτην γινώσκω τῶν ἑλληνικῶν γραμμῶν δὲν μοι ἀπέδιδε· τότε ἐμειδία. Ἐν τοῦτοις ἤθελε νὰ με ἐμπαυλασθῇ; πῶτε πάλιν θὰ τὴν ἰδοῦν περιστασις νὰ ἐμπέσῃ ξένος εἰς τὴν παγίδα του; Ἐγίνωσκον ὅτι ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μετὰθῶ εἰς Ὀλυμπίαν, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο πράγματι κακός· πῶς νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν λέμβον του; Πῶς νὰ με ἐθέσῃ εἰς τοιοῦτον κίνδυνον; Κῆδετα τῆς ζωῆς μου, λέγει. . . "Σ' εὐχαριστῶ, τὴν ἀπήντησα, ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ μετὰθῶ εἰς Ὀλυμπίαν."

Ἔλοις πάντων, παριστοιμένου πλήθους λαοῦ, συνομολογεῖται ἡ συμφωνία, καὶ ἀποφασίζομεν, ἂν αἰριον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς 5 ὁ καιρὸς ἦναι ὑποφερτός, καὶ ἂν δὲν πνέγ πονέντες ἀναχωροῦμεν. Ὁ καιρὸς τὴν ἐπιείσοσαν δὲν ἦτο πολὺ καλός, ἀλλ' ἔπνευε βορειοδυτικὸς ἀνεμος, ὅστις ἦτο ὁ καταλλήλότερος εἰς τὸν πρὸς τὴν Πελοπόννησον πλοῦν. Οἱ ναῦται, οὗς μοι ἔδωκεν ἡ γηραία ἀλῶπηξ, ἦσαν ἰκανότατοι, ἀλλ' ἐπὶ ὅσα ὥρας δὲν ἤδύνατο νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ λιμένος· αἰφνης ὅμως ὁ ἀνεμος ἤρκετο πνέων κούρατος ἀπὸ δυσμῶν, καὶ ἡ λέμβος διεσχίζε τὴν θάλασσαν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος· ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ ναῦται με προσέβλεπον μειδιώντες καὶ μοι ἔλεγον· "Πᾶσι· ὅσον θαυρόν!"

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λέμβου μοι εἶχε δώσει κάλαθον πλήρη τροφῶν καὶ φιάλας τινὰς οἴνου διὰ τὸ ταξίδιον· ἐγὼ προσέφερον καὶ εἰς τοὺς ναῦτας μου μέρος τῶν τροφῶν, ἀλλ' οὗτοι ἠγνῆσαν ὑβρόντες τὴν κεφαλὴν· εἶναι ἡ μεγάλη

Τεσσαρακοστὴ καὶ μέχρι τῆς πρώτης τῆς τοῦ Πάσχα οἱ τὴν βαρυτάτην ταύτην ἐκτελούντες ἄνθρωποι οὐτε κρέας οὐτε ὄρν, οὐτε τυρόν. Καθ' ἕλας πᾶς ῥάσκοντα ὀκτὼ ἡμέρας; τὰ 9/10 τοῦ ἔθλου τρώγουσιν ἀποκλειστικῶς μόνον ἑλαίαν, καὶ πίνουσιν οἶνον καὶ καφῆν, καὶ χαλαραθῶσι καθ' ἕλου αἱ δυνάμεις τῆς νῆς πᾶσι τῇ ὕψει τῶν, καὶ κατὰ τὴν δὲ 31ῆς ἡμέρας τοῦ ἔτους τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλλήνων δὲν τρώγει ἢ μόνον ἕλας καὶ σπανίως κρέας. Κατὰ μίαν ὀμιλίαν τοῦ ἔτους πάντες, καὶ ὁ πτωχότερος καὶ ὁ πλουσιώτερος ἔμπορος, τρώγουσι ψητὸν, τὸ Πάσχα. Πῶσαι ἄνοι, ἀπὸ θουσιάζονται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς πολὺν χρόνον.

Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα μοι διηγεῖται ναῦται τῆς λέμβου "Ἡ Πανδύρα" καὶ διὰ πλοῦν, καὶ μόνον εἰς τὴν λέξιν ἀμὲν πρὸσωπον αὐτῶν ἀπήστραπτε καὶ αἱ φιλίαι μετὰ τοῦ ἄρτου τοῖς ἐφαίνοντο ἐτι ναυτικῶν· τοῖς ὑπεσχέθην νὰ τοῖς δώσω ὡς φιλικὴν τὴν τιμὴν ἐνός ἀμνοῦ ἂν με φέρωσιν εἰς κωλον ἐγκάριος διὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, τὴν ἀναχωρήσαν εἰς Πόργον, καὶ θαροὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἐπέβλεπον ταῦτα, καὶ βοήθουμαι καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς προθυμίας τοῦ διευθυντοῦ, ὀδηγοῦ, μηχανιστάθμάρχου ἐν Κατάκωλῳ, ὅστις ἦτο ἐπὶ αὐτὸ πρόσωπον. (!)

Εἰς τὰς 6 ἀναχωρεῖ τὸ τελευταῖον πλοῖον εἰς Πόργον καὶ ἦτο ἡδὴ ἡ ἐκείνη προσεγγίζομεν εἰς τὸν λιμένα. Ἐφαίνετο νὰ κἀμωμεν μεγάλην κωμῆν, ὅσοι ἦσαν ὅσοι ἐπικινδύνους σκεπτόμενοι εἰς εἰσόδου καὶ ἀνάστατον ἦτο νὰ προσεγγίσωμεν τὸν λιμένα. Πρὸς τὸν οἱ 800 ἢ 400 κάτοικοι τοῦ Κατάκωλου συνηγμένοι εἰς τὴν παραλίαν, ἔβλεπον καὶ ὑποδαχθῶσι δι' ἐρωτήσαν τὸν ξένον, ὅστις ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐπὶ ἐπιχειρήσῃ τὸν πλοῦν· μετὰ τῶν πλοῦν ἦτο καὶ ὁ τοῦ αἰθροδρόμου κέρως ἐξοστειχία δὲν ἀνεχώρησε πρὶν ἢ ἐπὶ τοῦτο ἐνόησα, ὅτι εἶδον ἐτοιμὴν τὴν γίαν, κατὰ τὴν ὅποιαν οὐδεὶς εὐδαίμον ὑπάλληλος οὐτε ἐπιτάτης. Αἱ ἀφῆσαι ἐπὶ τῆς ἀγγελίας ταύτης γραμμῆς ἄνευ μετὰ Κατάκωλου καὶ Πόργου καὶ οὐδὲ ἐπιβρατῶν φροντίζει, ἂν αὐτὴ ἀφῆσαι τὰρον τῆς ὥρας ἀνωρίτερον ἢ θραύσῃ Πόργον· ἰδίως δὲ σήμερον, ὅτε πρόκειται ζημιωθῆ διὰ τὴν τοιαύτην ἐραδότησιν ὅσα τοῦ ἐν ἰλατιέρα λέμβου ἀφῆσαι μου με τὸν ἀδιάβροχον μανδύον!

Ἀποδεκάδες χεῖρῶν μοι ἐτείοντο, ἐπιβοήθουσαι εἰς τὴν ἀποσίθασιν· ἐν θηρόν γοῦμαι πρὸς τὸν σταθμόν, τὸ εἰσέρχου ἦδη ἐν χερσὶ χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐν τῇ θυρίδι τοῦ παραπήγματος· τὸ εἰσπράττει ὁ μονάρχης τοῦ αἰθροδρόμου δόν, καὶ ὅσως διανύουσιν αἱ μικραὶ μοι κορυφαὶ καὶ καθαροὶ ἄμαξαι τὰ 16 χεῖρῶν τὰ χωρίζοντα τὸ Κατάκωλον ἀπὸ τοῦ Π

(Ἐπιτελεῖται συνέχεται.)

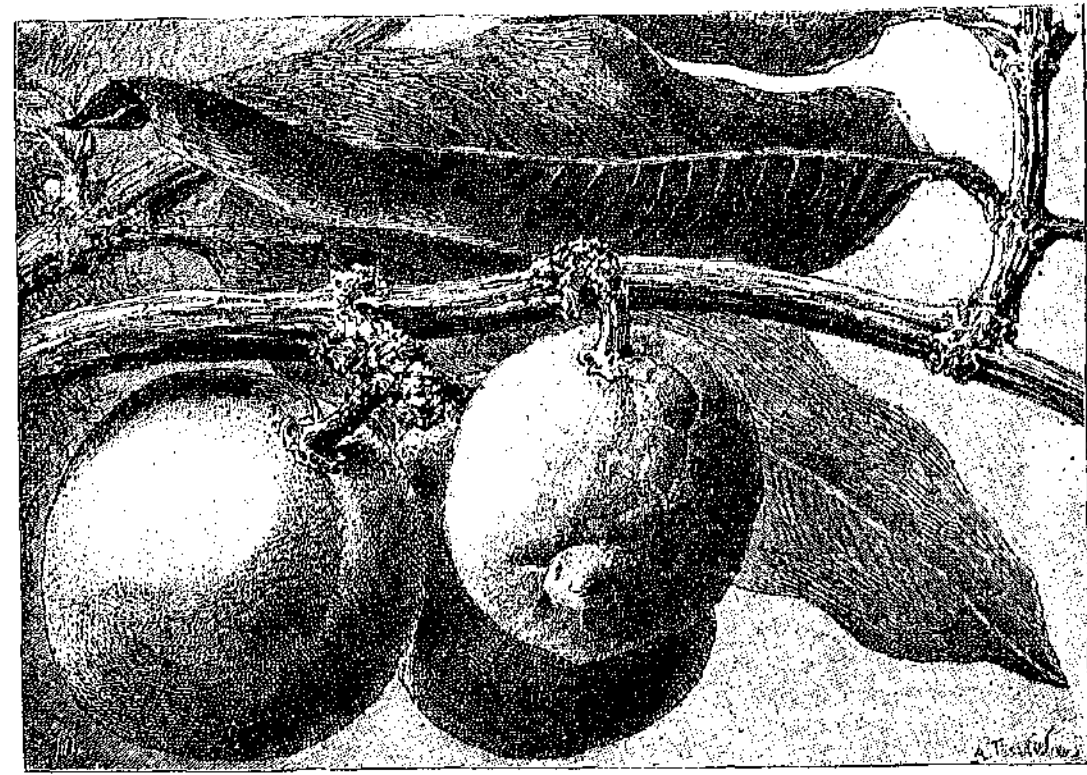

Ο
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΛΕΞΙΟΣ.

Ἱστορικὸν διήγημα
ὑπὸ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.
(Συνέχεια.)

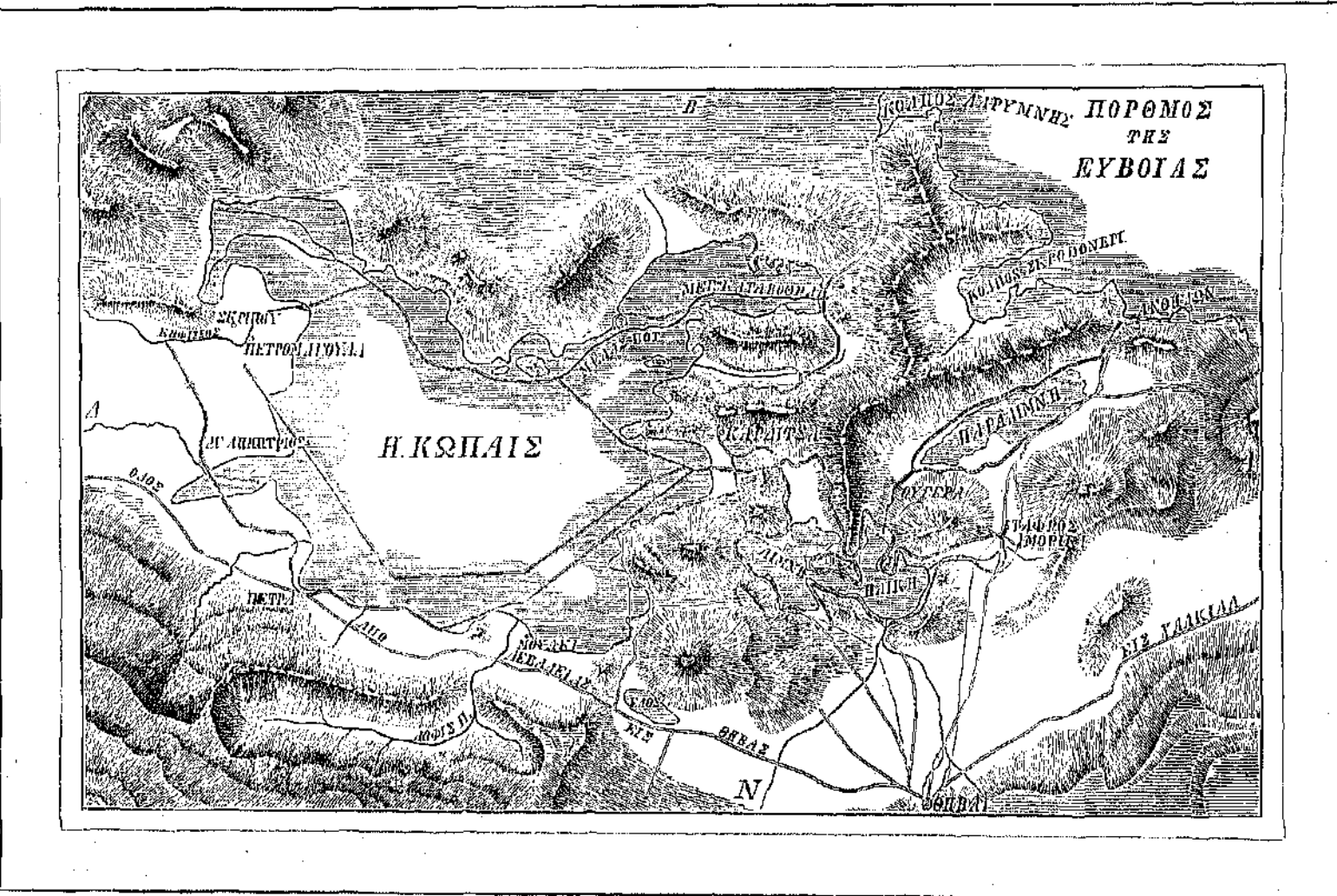
Ἐν τῇ μικρῇ ὀμιλίῳ τοῦ πλοῖου τοῦ ἐκάθητο ὁ φοβερός πειρατής Καφούρος θεοθυσιάζομενος εἰς τὰς σκάφεις του. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ ἀτρόμητος, καὶ τρύβουσιάζονται κατὰ τὴν ἡμέραν εἰς διόκληρον χρόνον, εὐρίσκατο ἦδη μόνος μετὰ τῶν σκάφῶν του πρὸς τὸν πλοῖον ὀλισθαίνου ἠπίως ἐπὶ τῆς γαληνιακῆς θαλάσσης καὶ ἡ κίμας αὐτῆς ἐστὶν ἕτερη τὸν ἀρχαῖον ναύτην· τὰ χεῖρῶν αὐτοῦ ἐμειδίων, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐστὶν ἕτεροι, διότι οἱ σολλογομοῖοι του τὸν ἐπῆρον πρὸς τὴν πόλιν, ἢ πρὸ μικροῦ ἀφανῆς καὶ ἀόρατος εἰχεν ἐγκαταλείπει μετὰ τῶν ἠθασαῶν του.

— Πῶς θ' ἀπορήσῃς, Ἀλέξιε, ἐπιβόρῃζεν ὁ γέρον, ὅταν μάθῃς ὅτι τὸ ταμιοῦν ἀπέπη μετὰ τοῦ ταμιοῦ! Πῶς θὰ με ζῆτῃς, Ἀλέξιε! Πῶς θ' ἀποστέλλῃς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς ὀπαδοὺς σου, τοὺς ὑπῆρτας σου θλας, ἕνα σοὶ ἔπανάφρασαι τὸν γέροντα Καλαμῶδιον! Ὁ! κἀλλιστα νοῦπόλει· ἐπόθουν τὴν ἐλευθερίαν. . . Ὁ! πόσον με κατέβαλλεν ὁ ἐν τῇ πόλει θλας· νῦν ὅμως, ὅτε εὐρίσκαμαι πάλιν ἐν τῇ στοιχείῳ μου· ὅτε αἰσθάνομαι ὑπὸ τοῦ πόδα μου τὰ τεργῶν

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΝΕΟΥ ΟΠΩΡΙΚΟΥ.
(Ο ΞΑΝΘΟΥΜΟΣ.)

ἢ θάλασσα μετὰ γλυκυτάτου μειδιῶματος ἐτοιμάζονται εἰς τὴν ναυτικὴν ἀνάστασιν. Ἡ θάλασσα ἐστὶν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ὀδοντος ἡλίου καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀποστέλλουσα αὐτῶν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ τὸν ἴδῃ τὴν ἐπιείσοσαν πρῶταν, ὡς ἀποχαιρετῆ τις φίλον ἀγαπητὸν ἀπερχόμενον. Διαφανῆ καὶ κωνὰ ἦσαν τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος καὶ αἱ ἀπομακρυσμένοι κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἦσαν κεχυρομέναι ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΩΠΑΪΔΟΣ.

Τὰ πάντα πλοία τοῦ ἰσχυροῦ Καφοῦρη ἔπλεον παραπλεύρωσι· οἱ ἄνδρες, οἱ ἀποταλοῦντες τὰ πληρώματα αὐτῶν, ναῦται βωβαλοῦντες μὲ ὀφθαλμοὺς καὶ ὄψεις ἀγρίας, ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων. Εἰς τὴν πρῶταν ἐκάστου πλοίου ἴστατο ναύτης ὡς φρουρός, ὅστις μετὰ πολλῆς προσοχῆς διεύρινον τὸν ὄριζοντα· εἰς τὴν πρῶτην δὲ ἐκάθητο ὁ πηλοποιός. Οὐδέποτε ναύαρχος εἶχε ποτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἄνδρα προθύμου τοσοῦτον καὶ ὑπερκούου, ὅσον ὁ Καφοῦρης· ἀλλ' ὁ Καφοῦρης, ἀσπληρὸς ἐνίοτε μέχρις ὀμότητος, ἦτο ἀρχηγός, ὅστις ἤγαπα καὶ περιποιεῖτο τοὺς ἀνθρώπους του. Φιλοχρημάτος καὶ ἀπληροστος ἀρπαξὶ ὁ Καφοῦρης ἦτο δικαίος εἰς τὸ ἄκρον, καὶ τὴν λείαν, ἣν ἐκόμizεν ἐν ταῖς διαφόροις αὐτοῦ ἐκστρατείαις, μετὰ πολλῆς δικαιοσύνης διένειμεν, μεταδὲ τῶν ἀνθρώπων του. Οὐδέ τις ἤδυνάτο νὰ εἶπῃ ὅτι ἠδικήθη παρ' αὐτοῦ, καὶ ὁσάκις ὁ εἰς τὴν ἑσπερον τῶν ἀνθρώπων του εἶδε δειγμάτια μεγαλειτέρας τέλει, ἀνδρίας ἢ ἰκανότητος, ἀντήμιεν αὐτὸν γενναίωτερον τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μέρους τῶν λαβῶρων. Τοῦτου ἕνεκα ὁ Καφοῦρης οὐκ ἴδιον ἤγαπα παρὰ τῶν ὁπαδῶν του, ἀλλ' ἐλατρεῖτο σχεδόν· πάντες ἦσαν ἐν παντὶ καρφῶ ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ ἐπὶ τῶν πλοίων ὅτι ἐφάνη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ ὁ γέρον καθερῆτης, ὅστις ἐπὶ πολλὸν δὲν εἶχε παύσει τὸ κατὰ στραμῶμα τοῦ πλοίου του. Ἐνταῦθα δὲν νὰ σηματοῦν ὅτι καὶ ἀπόντος αὐτοῦ οἱ ἄνδρες θλοι ἐτήρουν τὴν διαγωγὴν, ἣν εἶχον αὐτοῦ παρόντος.

Ὁ σκοπὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Καφοῦρη ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν πλοίου· ἀμέσως εἰδοποιήθη περὶ τοῦτου ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἀνήλθεν ὀπλισμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Κυβῶς ἢ ἀγρία γίγρις, ἢ ὀφραϊνομένη λείαν, μὲ τεταμένα τὰ ὄπλα καὶ αἰμοδύρα βλέμματα, οὕτως ἴστατο ὁ Καφοῦρης καὶ παρατήρει τὸ προσεγγίζον πλοῖον. Ἦ ἀγρία ψυχὴ τοῦ τολμηροῦ πειροτοῦ ἀπακουήzετο ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ. Ὅρθῶς ἴστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπειλητικῶς ἀρχηγὸς ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων ὁπαδῶν του. Ἐκράτει τὴν γείρα τεταμένην πρὸς τὸ πλοῖον καὶ εἶπε πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ ἱσταμένον Ἄνδρᾶν.

— Ἄνδρᾶ, τὸ πλοῖον ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς· ἄς ἐτοιμασώμεν οἱ ἄνδρες θλοι, διότι δὲν γνωρίζομεν ἐπὶ τίνι σκοπῷ μᾶς πλησιάζει. Γελῶν ἢ δὲ ἦτο νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ πλοῖόν σου τοῦτο μελετᾷ ἐπιθεῖν κατ' ἡμῶν, ἀλλ' ἢ φρόνησις μᾶς ἀπαγορεύει νὰ ἤμαθα παρασκευασμένοι. Δὸς τὰς θεούσας ὁδηγίας.

Αἱ παρασκευαὶ ἐληφθησαν ἐντός μικροῦ. Πάντες ἴστατο ὀπλισμένοι, ἕκαστος ἐν τῇ ὀριμῇ αὐτῇ θέσει. Τὸ κατὰ στραμῶμα ἤλωθερῶθη πάντων τῶν ἀντικειμένων τὰ ὅποια ἤδύναντο νὰ παρεμβάλωσι προσκόμενα καὶ ἡ μικρὰ ὕψος, ἢ πρὸς τὸν καιρινίσκον τοῦ Καφοῦρη φέρουσα, ἐπιμελῶς ἐκλείσθη. Ὁ Καφοῦρης ἐπέβλεπεν αὐτοπροσώπως τὰς παρασκευὰς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μικρὸν πλοῖον ἐπληρώσαν· ἦτο μεγάλη λέμβος, ἐν ἣ ἐκτός δύο κοπιηλατῶν εὐρίσκειτο ἀνὴρ κρατῶν τὸ πηδάλιον καὶ παρακινῶν τοὺς ἄνδρας νὰ σπεύσωσιν. Ὅτε ἡ λέμβος ἐπληρώσαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Καφοῦρη, ὁ ἐν αὐτῇ ἀνὴρ ἠγέρθη καὶ ὀπισθοκίνησεν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν πῖλον ὑπερῶν αὐτῆς.

— Δὲν ἔχουσι κακοὺς σκοποὺς, εἶπεν ὁ Καφοῦρης· τὰ σημεῖα διὰ τοῦ πλοῦ ἀμφαίνουσιν ὅτι ἔχουσι νὰ μᾶς ἀναγγείλωσι τι· ἴσως εἶναι καὶ φίλοις· εἰς τὴν ἡμέτερον. Ἄς πλησιάσωσιν ἀνετόλμητοι.

Ὅτε δὲ ἡ λέμβος ἐπληρώσαν ἀκούοντες, ὡστε ν' ἀκούσθῃ ἡ φωνή, ὁ παρὰ τὸ πηδάλιον ἀνὴρ ἠρώτησεν δυνατῇ τῇ φωνῇ καὶ ἰταλιεῖ·

— Εἶναι ὁ Καφοῦρης ἐπὶ τοῦ πλοίου; ἤλπέ τε αὐτῷ ὅτι ὁ ἀρχαῖος ἀντιπάλος του καὶ ἐχθρὸς του Στριόνης ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἐπιλήσῃ. Ἄς ἦναι κατὰ πάντα ἥσυχος· εἶμαι μόνος καὶ ἄσπλος.

— Στριόνη, εἶπεν ὁ Καφοῦρης προχωρῶν· αἱ οὐδέποτε περιέμενον. Τί σε φέρει σήμερον ἐνταῦθα, καὶ μόνον;

— Ἄρξας ν' ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ πλοίου σου, Καφοῦρη, ἐπὶ τινος σιγῆς καὶ θὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ πάντα. Τοῦτο μόνον μάθε, ὅτι ὁ ἀρχαῖός σου ἐχθρὸς ἔρχεται σήμερον πρὸς σὲ ὡς καλὸς φίλος.

— Καταβιβάσατε τὴν κλίμακα, διέταξεν ὁ Καφοῦρης, καὶ ἀφῆρται τὸν νὰ ἀνέλθῃ, ἀλλὰ μόνον· ἡ λέμβος του καὶ οἱ ἄνθρωποι του θὰ τὸν περιμένουν ἵπου εἶναι.

Καὶ ὁ Στριόνης ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Καφοῦρη. Ὁ Στριόνης ἦτο ἀκόμη νέος τὴν ἡλικίαν καὶ εὐεὶδης τὴν ὄψιν. Ἰταλὸς τὴν πατρίδα, ἐν Καλαυρίῃ γεννηθεὶς εἶχε τὸν τύπον ἐκείνου, ὅστις καὶ μακρόθεν ἐνεφαίνε τὴν καταγωγὴν του. Πυκνὸς μέλας πύσιν ἐπεσκίαζε τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου αὐτοῦ· μέλαινα κόμη ἐπέστρεφε τὴν ὄψιν αὐτοῦ κεφαλῆν. Ἐν τῇ ζώνῃ αὐτοῦ οὐδὲν ὄπλον ὑπῆρχεν.

— Καφοῦρη, εἶπεν ὁ Στριόνης κλίνων τὴν κεφαλὴν του, πρὸ πολλοῦ ἀνεμένοιο περιστασι νὰ σὲ ἴδω· ἐπὶ πολλὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσω καθὼς ἐπὶ μὲν εὐρίσκειν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, οὐ δὲ παρὲς τὴν Αἰγίον πέλαγος. Ἄμα βρωμα ἔμαθον τὴν ἀφῆσιν σου εἰς τὴν Προποντίδα, ὅθεν ἐκρατήθη πλὴν καὶ ἔρχομαι σήμερον πρὸς σὲ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅπου· σοὶ ὅπου ἐξήγγειναι τινα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπου σοὶ ὑπόβλητο πρότασιν. — Μὴ με θεωρεῖς μετὰ δυσπιστίας, Καφοῦρη, προσέθηκε ὁ Στριόνης, ὅστις εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ γέροντος προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ. Θὰ ἐνεφανίσθῃ ἄσπλος ἐνώπιόν σου, ἀν εἶχον κακὰς προθέσεις; Καὶ τίνα λόχον ἔχω ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ Καφοῦρη, τοῦ ἔχοντος προχειροῦς τασάτους· γενναίους ὑπακούους;

— Ἦλπέ ὅτι ἔχεις νὰ μοὶ εἶπῃς, Στριόνη, σὲ ἀκούω, ἀπήντησεν ὁ γέρον πειρατῆς.

— Ὅτι ἔχω νὰ σοὶ εἶπω, προσέθηκε ὁ Στριόνης, μόνον τὸ ὅς τοῦ Καφοῦρη πρέπει νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἐάν μετὰ τὴν συνέντευξιν ἡμῶν νομίσῃς ἀναγκαῖον ν' ἀνακοινώσῃς τι εἰς τοὺς συναρτοφύους σου, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ τὸ πράξῃς· πρότερον ὅμως ἀπαυτῷ νὰ ἐμυλίωσιν κατὰ μόνον πρὸς σὲ. Ἐάν δὲν μοὶ ἐμπιστεύσῃς, διάταξον νὰ μὲ ἐξετάσωσιν, ἂν δὲν φέρω ὄπλον κεκρυμμένον· διάταξον, ἐάν θέλῃς, νὰ μὲ ἀλυσοδέσωσι, καὶ ἀλυσοδέμενος θὰ κοὶ ἀνακοινώσω ὅτι ἔχω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω.

— Σὲ πιστεύω, Στριόνη, εἶπεν ὁ Καφοῦρης, ὅστις ἐθεώρει ἀνάξιον αὐτοῦ, ἴδιους ἐνώπιον τῶν ὁπαδῶν του, νὰ δεῖξῃ δυσπιστίαν, οὕτως ὁ ὀπλισμένος ἐναντίον ἀσπλου, αὐτοῦ δ' ἐν μέσῳ πιστῶν ἀνθρώπων ἱστάμενος ἐναντίον τοῦ μεμονωμένου ἀνδρός. — Ἐλλῆ μετ' ἑμεῖ εἰς τὸν καιρινίσκον· ἐκεῖ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ ἐμυλίωσῃς. Παρῆλθον ἀρκετὰ ἔτι, Στριόνη, ἀφ' ὅπου τελευταῖον συνηντήθημεν, εἶπεν ὁ γέρον.

— Ἀκριβῶς τοσοῦτος παρήλαε καιρός, ἀπήντησεν ὁ Στριόνης, ὅσος παρήλαεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν μ' ἐνέγκης παρὰ τὴν Αἴλιον, ὅτε ἐκινούνησα νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖράς σου.

— Ἐνθυμίσαται ἀκόμη τὸ συμβῆν ἐκείν, Στριόνη; εἶπεν ὁ γέρον μετὰ υπερήφρους μετὰ δειματός· ἐγὼ σχεδὸν τὸ ἐληγμένον σου.

— Πῶς νὰ τὸ λησμονήσω, Καφοῦρη; ἀπὸ τῆς ἀπερηρῆτος ἐκείνης ἡμέρας ἤμεις ἤματι ἡ ἀτυχία τοῦ θίου μου ὀλοκλήρωσι καὶ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα καὶ πειρατὴς διὰ πάντων πᾶσαν ἐλπίδα καλλιῶν μέλλοντος. Μὲ εἶχες ἀφανίσαι, Καφοῦρη.

— Καὶ τίς οὐκ ἠγάπησας, Στριόνη, νὰ πατήσῃς τὸ ἀνεξίτητον σου ἔργον καὶ νὰ γῆς ὑπερήφανος ἡγεμόνος, ὅστις οὐδέποτε ἐβλάστη ἀναγνωρίσει τὰς ἐκπαιδεύσεις σου, ὅσην καὶ ἂν ἦσαν αὐταί; Διὰ τὴν ἐλθρομένην σου ἡγεμόνος εἶναι πάντοτε ἀγχιρίστος; Πρὸς ἀπολήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου; Τῆς δουλείας σου οὐ εἶσαι ὁ μόνος αἴτιος.

— Δίκαιον ἔχεις, Καφοῦρη, ἀπήντησεν Στριόνης μετὰ βρυση ταπεινοῦ· τοῦτο καὶ παρακίνησεν εἰς τὸ σημερινόν μου διάστημα. Καφοῦρη, ἀπεφάσισα ν' ἀναλάβω πάλιν τὴν χαρῶν μου ἔργον.

— Ἦναι ἀπόφασις τιμωρῶς οὐ εἶναι ἐξουσίας, ὅστις δὲν ἠδύνάτο νὰ ἀποκρίσῃ· χαρᾶν, ἣν τῷ ἐπρηξέοντο οἱ λόγοι οὗτοι συμπολίτου του. Ἄς κατέλιθον εἰς τὸν τύπον.

Καὶ ἀμφότεροι κατέλιθον εἰς τὸν μυχὸν τῶνα, οὐ τὴν ὕψων ὁ Καφοῦρης ἐκτετατὸν μελῶς.

— Ἄγε τώρα, εἶπεν ὁ γέρον ἀφ' ὅπου ὕψων οἱ δύο ἄνδρες· τώρα εἰσέλθω μετὰ. Ἐνοστήν σοι εἶναι, ἦρας ὁ Στριόνης ὅτι τὸν ἵπνον μου δὲν ἐπῆλθον ἀναρῶν ἐμπροσθεν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

— Τὸ γνωρίζω.

— Δύναμαι νὰ κωλύθω, προσέθηκε ὁ Στριόνης παρατήρησαι· μετὰ ἡμῶν εἰσπικνεῖται χαλεπὸν τὸ γέροντος, ὅτι τὰ πρῶτα μοὶ δὲν ἦσαν ἀνεπιτυχῆ. Ἐνοστήσει ἐπίσης ἐπιτατοὺς τὴν ἡλικίαν, ἀγναίως σχεδὸν, ἐπὶ τὴν ὑπὸ κερὴν πλοῖον, τὸ ὅποιον εἰς τὴν τῆς Συρίας ἠνθρακωθήσεται.

— Καὶ τοῦτο γνωρίζω, εἶπεν ὁ Στριόνης.

— Ἐνθυμίσαται θεοῖς, Καφοῦρη, ἀπὸ ἀπιστίας ὅτε ἔνα τῶν πιστοτέρων πλοίων σου, ἦνα σοὶ προταῖον εἶδος συμπολιτοῦ καὶ μαχητῆ, ἦτις θὰ ἦτο ὑπερῶς εἰς ὅσον.

— Ἐνθυμίσαται, ἀπεκρίθη ὁ Καφοῦρης.

— Τότε ἡμῶς δὲν ἠβλήθης νὰ ἐπιβῆς τῇ, Καφοῦρη.

— Δὲν τὴν ἐπέβη, Στριόνη, διότι τὸν ὁ πειρατῆς, ὅστις ἐξῆται τὴν ἀρχὴν τοῦ ἡμῶνος τῶν πλοίων μου· ἐνοστήσει αὐτὸν συμβουλεύων ὀδύσσεια ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀφῆσῃς.

— Καὶ εἶχες ὄρανον, πληρωσάσαι εἰς τὸν πλοῖόν σου καὶ τὴν νικῶν σου, ἐγὼ δὲ τὸν τίτιλον ἐπὶ τῆς ὄψης σου, ὅπως συμμετάσχω τῶν ἐπιπέδων σου. Ἄλλὰ, Καφοῦρη, ἦμῃν φέρει ἑμεῖς καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ὅσον κατ' ἐξουσίαν ἐποχῆν μ' ἐκυρῆσαν ἐνταῦθα, ἦτο καὶ ἡμῶν μετὰ ταῦτα δυστυχημάτων μου. Τὸ ἀρχαῖός σου ὑπέβρε προσβυλῆ, ὅτι ἐμὲ ἀκρατῆτος φιλοτιμίας κεντούμενος ἐνέβη ἀφῆσῃν, ὅτι μόνος ἦν ἠδυνήθη νὰ φέρω τὸ τέρμα τῶν πλοίων μου· ἐνόμισεν ὅτι ἦτο νὰ καταστῶ ἀρχηγὸς στέλιω μεγαλειότητος ἰσχυροτέρου τοῦ στέλιου σου. Ἐπαχρῆσθαι στρατείας παρατόλμου, ὀνείστερον κατὰ τὴν ἐμπειροτέρων ἡμῶν καὶ τέλει ὑπέκρινε.

— Συνίπαια φουκίης τῆς ἀπειρηκῆς Στριόνη, ἦτις ἡ ἀπίστικα τοῦ πλοίου σου ἔστι γέρον, τῆς ἐλευθερίας σου.

— Καὶ τὴν ζωὴν μου ἤβληον ἀπὸ ἀπῆρτησεν ὁ Καλαυρίτης, ἐάν ὁ αὐτοπροσώπου μοὶ ἀπένεμα χάριν, ὀνομάσει εἰς ἐμὲ τὴν ἡμέραν τῶν παρακλῶν ἀπὸ κληρικῆς ἐπιπέδου.

— Ἦναι σοὶ ἦτο ἡ λύσις αὐτῆς, Στριόνη, διότι ἡ κεφαλὴ σου ἔμεινε ἐπὶ τῶν ὀμων σου· ἀλλ' ἂν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ὀφελῆθη ἐκ τοῦ τοιοῦτου συμβιβασμοῦ, τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω.

— Μὲ ἡλωσῆσαι, Καφοῦρη;... Ἔχεις δίκαιον· ὁ θίος μου παρὰ τὴν αὐτοκράτορι δὲν ἦτο εὐτυχῆς. Σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃς τοῦτο καλλίον παντὸς ἄλλου, σὺ, ὅστις μετὰ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν ἐνέγκης τὰ ὑπὸ τὴν διοίκησιν μου θαυσιλλὰ πλοῖα καὶ δευτέρου μοὶ ἀπέδειξας, ὅτι δὲν σοὶ ἤμην ἀνέξιτος ἀπίπαλος. Ἄλλὰ μετὰ ἐκάστην ἡμέραν, Καφοῦρη, καταλαμβάνομαι πρὸς πικρὰς μεταμελείας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ θίος μου ὑπέβρε θυμωδῶς μαρτύριον, καὶ ἀνυπομένως περιέμενον εὐκαιρίαν νὰ σὲ ἴωι καὶ νὰ σοὶ ἀναπέσω τὴν ἀρχαῖαν πρότασιν μου.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ γέρον συστέλλων τὰς ὀφρῶς του.

— Μὴ ἀγανακτεῖς, Καφοῦρη· δὲν εἶναι πλέον ὁ ὑπερήφανος καὶ ὑπερόπτης Στριόνης, ὅστις ἴσταται ἐνώπιόν σου, ἀλλ' ὁ μετάνοι Στριόνης, ὅστις ἔρχεται σήμερον πρὸς σὲ, ἦνα σοὶ προσφέρῃ τὸν θρακινόν σου καὶ αὐτὸ ὑπερηφῆς ὡς ὁ τελευταῖος τῶν ὁπαδῶν σου.

Μετὰ ἡμῶν θριάμβου ἐπέστρεψε τὰ χεῖρά του γέροντος πειρατοῦ εἰς τοὺς λόγους τοῦτου τοῦ ἀρχαίου ἀντιπλοῦ του. Ἦ πρότασις ἐκολάκευον αὐτὸν, διότι ἂν καὶ νικήσας τὸν Στριόνην ἠθροῦσθετο πρὸς αὐτὸν εἶδος ἐκτιμῆσεως διὰ τὴν ἀεὶσθαύμαστον αὐτοῦ ἀνδρίαν.

Ὅστις ἐλέπεμον πολλὰς νικηφόρους στρατηγὰς καὶ ἐνδύτους ἡγεμόνας ταίνοντας τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἡττημένον ἐχθρὸν. Ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ Καφοῦρη ἐν ἠδύνάτο ἐπὶ πολλὸν νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὸ ἐγενεὲς τοῦτο αἰσθημα· ὁ Καφοῦρης τὸν φιλόποπος καὶ ἐν ταῖς εὐκαιρυστάρας λέγει διέβλεπε δόλον κεκρυμμένον. Διὸ καὶ ἀπήντησεν ἀμέσως καὶ ἄνευ διαταγῶν.

— Στριόνη, ἐπὶ τῶν πλοίων μου ἔχω ὀπλίτας ἰκανοὺς, περισσοτέρους ἴσως ὅσον ἔχω ἀνάγκη. Ἐπομένως δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὰς υπηρεσίας σου, διότι πρὸς τοὺς ἄλλους παραβλάπτω τὰ συμφορήματα τῶν πιστῶν ὁπαδῶν μου καὶ τοὺς ἀφαιρῶ μέρος τῶν κερδῶν, τὰ ὅποια ἀνήκουσιν αὐτοῖς.

— Ὁ, Καφοῦρη, δὲν μ' ἐνοεῖς, εἶπεν ὁ Στριόνης· δὲν ἔρχομαι ἵνα λάβω μέρος εἰς τὰ λάφυρα, ἀλλ' ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ὑπερηφῆσθω ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου· θὰ σοὶ εἶμαι πιστὸς ὡς σκύλος καὶ φοβερὸς ὡς λέων... Καφοῦρη, ἦλθον νὰ γείνω δοῦλός σου!

Ὁ Καφοῦρης ἐρριψε θέλημα ἐπὶ τοῦ λαλοῦντος, τοῦ ὅποιου ἡ ταπεινὴ στάσις ἐδεδούθη τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, καὶ αὐ ὑπόνοιαι αὐτοῦ διεσκαδόσθησαν. Ἠθροῦσθετο ἐνδομύχως τὴν ἠδονὴν ἐκείνην, ἣν πᾶς ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅταν βλέπῃ ἐνώπιόν του τεταπεινωμένον καὶ ἔρποντα τὸν ἐχθρὸν του. Ὁ γέρον πειρατῆς δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν διατεινόμενος ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη ὀπλιτῶν· ἀνάγκη εἶχε μεγάλην ἀνδρῶν ἀφωσιωμένων, διότι καλῶς ἐγίνωσκεν ὅτι ἐπακρῆσθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κίνουσι ἀπειλητικοί. Ὁ θρακινὸν τοῦ ἀτρομήτου Στριόνη τῆς ἦτο ἦδη λίαν εὐπρόσδεκτος ἐπικουρία· τὸν πύχαρτασε δὲ καὶ ἡ ἰδέα ν' ἀποσπᾷ ἄνδρα, οἷος ἦν ὁ Στριόνης, ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ τὸν προσάθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐτυφλωμένως ὅπου τῆς φουκίης ματαιοδοξίας, ἦς ὄλοι ἀνθρώπου εἶναι ἀπηλλαγμένοι, ἀφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν πρότασιν τοῦ ἀρχαίου ἀντιπλοῦ του.

— Στριόνη, τῆς εἶπεν, εἶμαι ἄνθρωπος, ὅστις οὐδέποτε περιφρονεῖ τοὺς ἐχθρούς του ἐν οὐδῇ ποτε καὶ ἂν οὗτοι εὐρίσκωνται θέσει. Δέχομαι

τὴν πρότασιν σου, ἀλλ' ὅπὸ τὸν ἕρον νὰ μοὶ ἔσται πάντοτε πιστὸς καὶ νὰ ὑπατάσσηται εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων μου ἐπικρατοῦντας νόμους· γίνουσα, Στριόνη, ἡ ἐλαχίστη παραθάσι εἰς μέρος σου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν τιμωρίαν, ἣν ὄρισα κατὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἀντιστρατεύσεως.

Ὁ Στριόνης κλίνων τὴν κεφαλὴν του ἠπάσθη τὸ γόνυ αὐτοῦ καὶ νὰ ὑπατάσσηται εἰς μέρος σου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν τιμωρίαν, ἣν ὄρισα κατὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἀντιστρατεύσεως.

Ὁ Στριόνης κλίνων τὴν κεφαλὴν του ἠπάσθη τὸ γόνυ αὐτοῦ καὶ νὰ ὑπατάσσηται εἰς μέρος σου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν τιμωρίαν, ἣν ὄρισα κατὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἀντιστρατεύσεως.

— Ἐκαστος νὰ ἦναι ἐν τῇ θέσει του! διέταξεν ὁ Καφοῦρης... Ἄνδρᾶ, νὰ ὄρισῃς θέσιν καὶ εἰς τὸν Στριόνην, ὅστις ἀπὸ τοῦδ' ὄχι μείνη παρ' ἡμῖν· ἀλλὰ — προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐν τῷ Ἄνδρᾶς ἀνήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ καὶ τῆς προκάλειε τὴν διαταγὴν τοῦ Καφοῦρη, ἦτο ὅτι ἐφαινοτο μακρόθεν πλοῖα τινα. Δὲν ἠδύνάτο νὰ διακρίνῃ τις ἀκόμη πᾶσα ἦσαν τὰ πλοῖα, οὐδὲ τί εἶδους· πλοῖα ἦσαν, διότι ἡ ἀπόστασις ἦτο ἀκόμη μεγάλη.

Ταχέως ἐγένοντο αἱ προτομοαῖαι καὶ ἕκαστος κατέλαθε τὴν οἰκίαν τὸν θείον. Ὁ Στριόνης, εἰς ἄν ἔδωκεν εἶδος, ἴστατο παρὰ τῷ Ἄνδρᾶ. Μετ' ὀλίγον ἀνήλθεν εἰς τὸ κατὰ στραμῶμα καὶ ὁ Καφοῦρης καὶ διηθροῦσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ἐνέων πλοίων. Ἐπὶ πολλὸν τὰ παρακοῦσθετο, παρατηρῶν τὰ ἰστία των καὶ τὰς κινήσεις των· τέλος πλησιάζει πρὸς τὸν Ἄνδρᾶν τῆς εἶπεν·

— Εἶναι πλοῖα βασιλικὰ, Ἄνδρᾶ· δέκα ἢ ἐνδεκά τὸν ἀριθμὸν. Πρόσεξε τὸν Στριόνην καὶ εἶπε ν' ἀνέλθωσι οἱ δύο ναῦται του καὶ νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸ κάτω κατὰστρωμα.

Ἦ διαταγὴ ἀβῆ τετατελέσθη παρακρῆμα. Ἦτο περὶ τὸ ἐσπέρας.

— Στριόνη, ἠρώτησεν ὁ Καφοῦρης τὸν νέον ὁπαδὸν του, εἶδος τὰ πλοῖα ἐκείνα;

— Τὰ εἶδα, κύριε, ἀπήνησεν οὕτως.

— Τί πλοῖα εἶναι;

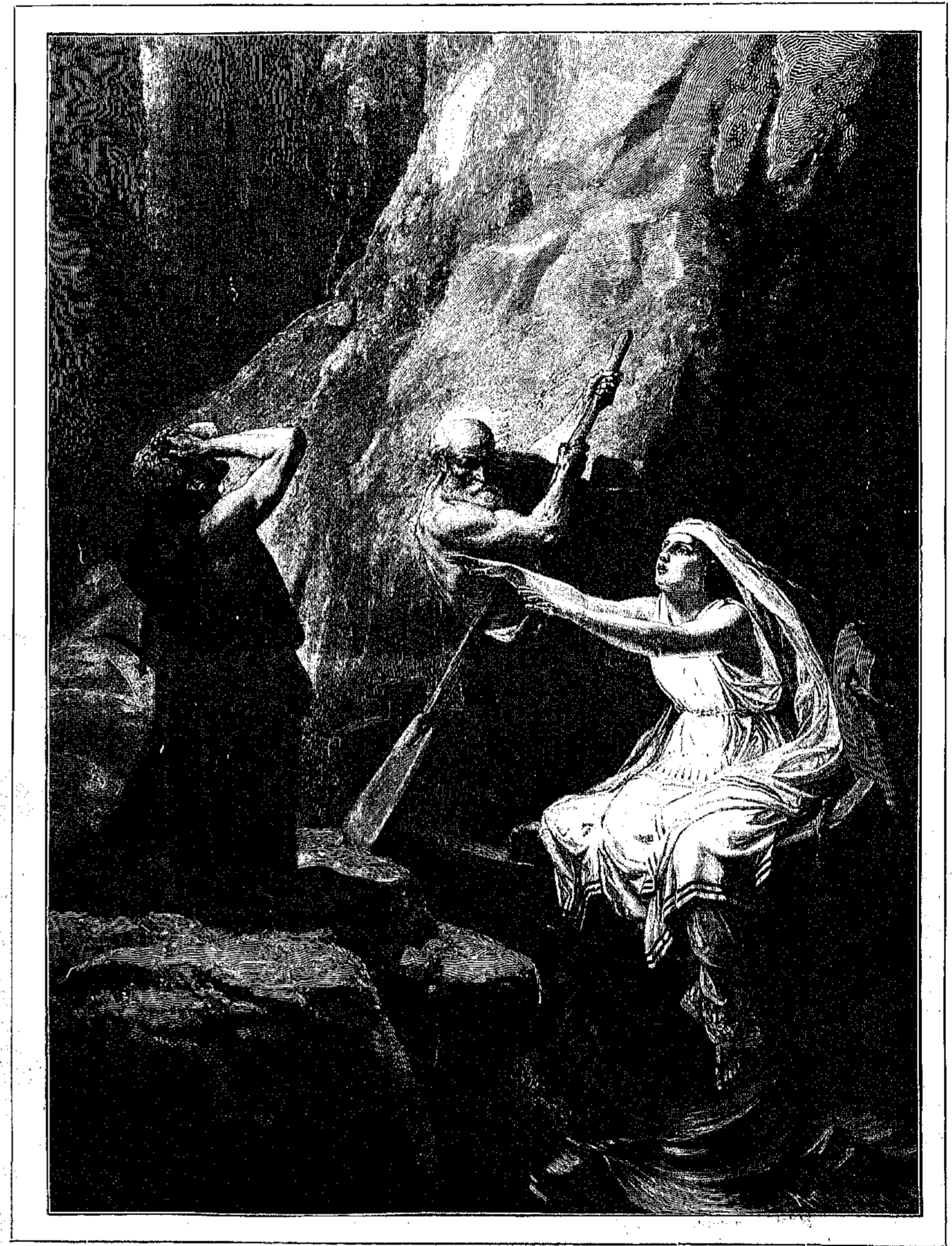
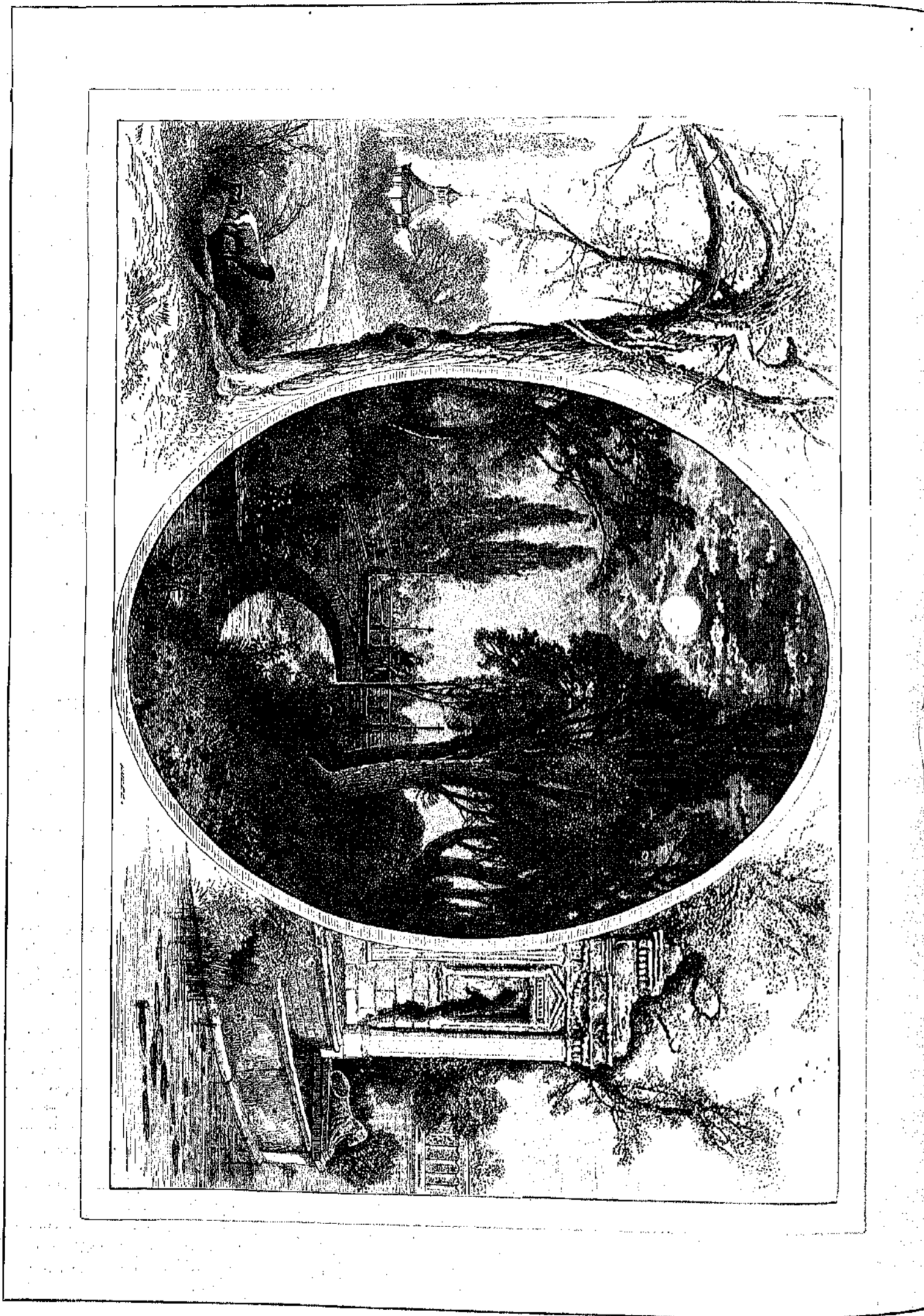
— Μοὶ φαίνονται πλοῖα ἐμπορικῶν, τὰ ὅποια χάριν μεζύων ἀσφαλείως πλέουσιν ὀμοῦ.

— Ἐκ τῶν ἰσίων των μοὶ φαίνονται πλοῖα βασιλικὰ... Ὅταν πλησιάζουσιν θὰ ἐπιβῆς μετὰ τοῦ Ἄνδρᾶ λέμβου, καὶ θὰ τὰ κατοικτεύσῃς.

— Ὁ πρῶτος ὅπως διατάσσεις, ἀπεκρίθη ὁ Στριόνης.

Καὶ ὁ Καφοῦρης διηθροῦσε πάλιν τὰ βλέμματα του πρὸς τὰ ὑποπτα ἀνάγη. Ἐάν ὁ Καφο

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΗΤΟΣ ΕΝ ΒΑΡΣΟΒΙΑ.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ.

Ο ΚΗΠΟΣ ΛΑΖΙΕΝΚΗ ΕΝ ΒΑΡΣΟΒΙΑ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 104.)

ΜΙΑ τῶν ὠραιότερων θέσεων ἐν Βαρσοβίᾳ, τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἠρωματούσῃ τῆς βυρσοβίαις Πολωνίας εἶναι ὁ κήπος Λαζιένκη, ὃν τὴν εἰκόνα παραθέτομεν ἐνταῦθα. Ὁ κήπος οὗτος μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ μεγάλου ἐουσίου ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνου Στανισλάου Αὐγούστου Πονιατόφσκυ, καὶ εἶς τῶν θερπτοτέρων κήπων τῆς Εὐρώπης, ὅριστοι διατρεφόμενοι καὶ χρησιμεύοντες ὡς τόπος περιπάτου καὶ ἀναψυχῆς.

Ἡ Βαρσοβία, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Βιστούλα, εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Πολωνίας καὶ δύο ἀρχιεπισκόπων, τοῦ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τοῦ τῶν Λατίνων. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι 30 χιλιομέτρων. Ἐξέχει 600 μέτρων μήκος, κτιοσθεῖα τῆ 1850—64 συνδέει τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἀνάθεν τοῦ ὅπου κατασκευάσθη ἐν ἔτει 1870 καὶ λαμπρὰ σιδηροδρομικὴ γέφυρα. Ἀπὸ τινων ἐστὶν ἡ πόλις διοικήθη ὡς αἰσθητικῶς αἰ πρώην ἐξίλινα οἰκίαι ἐξέλιπον σχεδὸν ἐντελῶς καὶ ἀνεκτίσθησαν διὰ πολυτελῶν μεγάρων καὶ μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν. Τὴν πόλιν περιβάλλουσι τείχη καὶ τάφροι, οἱ δὲ ὀπισθεῖνοι αὐτῆς πόρτοι καθίστανον αὐτὴν ἐχθροτάτην. Ἐκτὸς ἐκτεταμένου πεδίου τοῦ Ἄρσως, ἐν ᾧ ἐκτελοῦνται τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἡ Βαρσοβία ἔχει 12 δημοτοῦς πλατείας, 8 πόλεις, 212 μεγάλας καὶ εὐρείας ὁδοὺς καὶ 9500 οἰκίαν. Κήποι ὑπάρχουσι τρεῖς δημόσιοι· ὁ ἄνω μνημονευθεὶς κήπος Λαζιένκη, ὁ κήπος Κραϊνσκι καὶ ὁ Σαξωνικὸς λεγόμενος κήπος, συστηθεὶς τῆ 1721 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Αὐγούστου Β' (πρίγκιπος ἐκλεκτοῦ τῆς Σαξωνίας). Ἀπὸ τῆς πλατείας Σιγισμούνδου Γ', ἐν ᾗ ὑπάρχει ὀρειχάλκινος ἀνδρῆς τοῦ βασιλέως τούτου, ἐκτείνεται ἐλευθέρα ἡ θέα πρὸς τὴν μεγάλην γέφυραν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, τοῦ λαμπροτέρου τῆς πόλεως οἰκοδομήματος. Ἡ διασκευὴ τῶν ἀνακτόρων τούτων εἶναι πολυτελεστάτη, ἰδίως δὲ ἡ αἰθουσα τῶν γεροντιστῶν, ἐν ᾗ εἶναι ἀνθρωπίναι εἰκόνας Πολωνῶν βασιλέων καὶ πρίγκιπων. Πρὸς νότον τῆς πόλεως κείναι ἡ ἐπισκοπὴ Βελσδερέ, ἣν κατήχετο ὁ ἐξόριστος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΒ', ὑπὸ τὸ ὄνομα κόμητος τῆς Προβηγίας. Πίστεια ἄλλα μέγαρα πλουσιῶν οἰκονομῶν κοσμοῦσι τὰς πλατείας καὶ ὁδοὺς.

Ἡ Βαρσοβία εἶναι κλοσὴ εἰς ἀγαθοεργὰ κατιστήματα παντὸς εἴδους· μείνας ἔχον εἶναι τὸ μέγα νοσοκομεῖον, περιέχον 800 κλινὰς. Νοσοκομεῖον 21 καθολικοῦ δόγματος, 2 ὀρθοδόξου καὶ 2 διαμαρτυρομένου, ὡς καὶ 2 μεγάλα συναγωγαί. Ἡ μητρόπολις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, κτισθεῖσα τῆ 1360, εἶναι ἡ ὠραιότερος καὶ περιεργότερος τῶν Ναῶν τῆς πόλεως· ἐρχεται κατόπι ἡ μητρόπολις τῶν ὀρθοδόξων κτισθεῖσα τῆ 1842.

Οἱ κάτοικοι τῆς Βαρσοβίας εἶναι κατὰ τὴν τελευταίαν ἀποκρίσιν 820 χιλιάδες, ἐν οἷς 185 χιλ. καθολικοί, 9 χιλιάδες ὀρθόδοξοι, καὶ 100 χιλ. Ἰουδαῖοι. Τὸ ἐμπόριον εἶναι ζωηρὸν καὶ ἡ βιομηχανία ἀραιά, διὸ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς πόλεως προβαίνει γιγαντιαίως ὀλίγου.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ.

Υπό Ν. Γ. Δ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 100.)

ΠΙ τῆς γεραρᾶς καὶ μακαρίας ἐκείνης τῆς προγονικῆς ἡμῶν ἀργιότητος ἐποχῆς, καὶ ἦν τὸ λυκόφως τῆς ἱστορίας δὲν εἶχεν εἰσεῖ ἐντελῆς ἀπαυγάσει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς Πλάστικῆς γῆς, αἱ δὲ παραδόσεις καὶ οἱ μῦθοι ἀδελφωμένοι μετὰ τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀντικαθίστων τὴν βιολογίαν τῶν κατορθώματα αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα — ἔζη ἐν τῇ θρακικῇ Περσίᾳ ὁ πατήρ τοῦ ἔρατος καὶ τῆς φῶδης, ὁ εὐαίηντος Ὁρφεύς, υἱὸς τοῦ Οἰάγγελου, βασιλέως ἡ μάλλον ποταμοῦ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης.

Ἡ δύναμις τῆς φῶδης αὐτοῦ καὶ οἱ ἴσχοι τῆς γλυκυφθόγγου καὶ λυγρᾶς αὐτοῦ φώρμιγγος ἐξήσκουν ἐπὶ τοῦ ἀκούοντος ταλαττὴν ἐπιτροπὴν, ὥστε οὐ μόνον ἡ ἐμφύλιος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἄφωτος συνεκινεῖτο φύσις, τὰ καλλιπέλαγα πελάγη ἐν τῇ θορᾷ, οἱ σιλπινοὶ ἰχθύες ἐν τῇ ὕδατι, τὰ δένδρα ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ αὐτοὶ εἰσεῖ οἱ ἄφωτοι καὶ ψυχροὶ ἑσπέρου ἐδέχοντο ὑπὸ τῆς φῶδης τοῦ τὰ δὲ ἄγρια καὶ ὄρεσιστα θηρία ἐπιουσαζόντο καὶ ἐξήμεροῦντο.

Ἦως ἄλλως αἰσιβιότερον καὶ ἐκφραστικότερον ἦδοντο νὰ ἐξεκονίσθῃ ἡ ἀρχινοῖα καὶ ζωηρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ φροντισμοῦ τῆν ἐπὶ τῶν ἑσπερίων ἐποχῶν ἀπὸ τῆς ἀρμονίας τῶν φθόγγων καὶ τῆν ὕδαν γοηστῆν, ἦν ἐπὶ τῆς φώδης ἡμῶν ἡ Μουσικὴ ἐξασκεῖται· καὶ ὅταν ἡ προσφιλις τοῦ μουσολήκτου θνητοῦ σόνουτος, ἡ ἀρατινὴ νύμφη Εὐροδίκη ὑπὸ τοῦ Ἄριστοῦ κατακυρομένη ὑπὸ ἀηλητηριώδους ἐν τῇ πῶξ καυκωμένης ἀγέλης ὄχθησας ἀποθνήσκει, ἀντιγράφει τὰ ὄρη, οἱ ὄρυμοι καὶ αἱ κοιλάδες τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Περσίας ἐκ τῶν ὄρηων τῶν Νομφῶν, μετ' ἄν λυγρᾶς ἔθου καὶ συνὸρησιν ὁ Ὁρφεὺς εἰς μάτην τὴν εἰς τὰς σκιὰς τοῦ ἔθου ἀπελοῦσαν νεκρὸν οὐζυγον ἐπιστήθη. Ἀπαρμύθητος ἐν τῇ ὀλίγῃ ἐν ὁ ὕμνῳ δὲν ἀποθνήσκει δρας καὶ τολμᾷ νὰ κατέλθῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔθον, ἐλπίσων εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς θείας αὐτοῦ τέχνης. Καὶ τῆ ὄντι δὲν ἀπατάται.

Τὸ σκοτεινὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης βασίλειον, ὁ ἄχαρις τῶν νεκρῶν τόπος, καὶ οἱ ἀμειλίχτοι φρουροὶ του, τῶν νεκρῶν τὰ φάσματα καὶ αἱ Ἑρινύες καταθάλλονται καὶ κατακλῶνται ὑπὸ τῆς φῶδης καὶ τῆς φώρμιγγος τοῦ Ὁρφεύς, αὐτὴ δὲ ἡ βασίλισσα τοῦ ἔθου Περσεφόνη κἀμπεταί ὑπὸ τοῦ φάλτου καὶ συγκατατίθεται ἢ ἀποδύσῃ αὐτὴν τὴν Εὐροδίκην ὑπὸ τὸν ἥτην θμῶς ἔρον νὰ μὴ στρέψῃ νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὁ Ὁρφεὺς πρὶν ἢ ἀπέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἄνω. Ἄλλ' ἡ σφριγῶσα καὶ πάλλουσα ὑπὸ τῆς ἀνομομονίας τοῦ δυστήρου οὐζύγου καρδία δὲν συγκαταίεται, καὶ ὁ Ὁρφεὺς στρέφει πρῶτως ὅπως ἴδῃ τὴν προσφιλή Εὐροδίκην. Ἀφ' οὗ αὐτῶν περὶ αὐτῆς ἡ εἰς τὸν ἀνομομονίου οὐζύγου ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς ἐρχεται ὅπως ὀδηγήσῃ διὰ παντὸς πλέων τὴν Εὐροδίκην εἰς τὰ καταχθονία τοῦ ἔθου δόματα. Τὴν θεικάρδιον ταύτην σιγῆν τοῦ ἀποχωρισμοῦ κατὰ φραῖον ἀρχαῖον ἀνάγκυρον παριστάει καὶ ἡ σήμερον παραθεμιμένη εἰκόνα.

*) Πινάρ. Πιθονικ. Δ. 178 "Εἰς Ἀπόλλωνος δὲ φωνητικῆς ὁδοῦν πατήρ ἑμεῖον, εὐαίηντος Ὁρφεύς".

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΕΝ ΚΥΠΡῪ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

ΝΕΑΙ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

ΕΛΙΖΑ ΚΑΙ ΒΙΔΑΜΕΡ.

Ἐκ τῶν τοῦ Τῶνσεϊ. Μετάφρασις Θ. Δ. Πισουρίκα. (Γίλοι.)

Εἰς τοὺς σπαρτακτικοὺς τούτους λόγους ἡ κυρία Μέγερ ἀπῆγα διὰ λυγρῶν, ὁ δὲ Βιδάμερ σιωπηλός, μετὰ ἰσχυρὰν συντηρημένην καὶ στυγνοῦς ὀφθαλμοῦς ἐσφριγγε παραφύρις εἰς τὰς πλεγοῦσας χεῖρας τοῦ τῶν ἀσθενῶν χείρας τῆς Ἑλίζης. Μομφὴ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ ἠναίγεται ἐν ἐν τῇ καρδίᾳ του, θλασφημία κατ' αὐτοῦ ὅστις ἀφῆρε τὴν οὐρανίαν κόρην ἀξίαν ὄλων τῶν ἀγαθῶν καὶ παρέδιδεν εἰς τὴν φθορὰν. Ἀπῆλπισαι σκέψεις ἀνακαυθῶσαι τότε τὸν νοῦν του προσκλίον τῶν χαλιῶν του μαζώματα ζοφώδες. Μετ' ὀλίγον προσθλέπων τὸ πολυκαθῆς καὶ ἐγκραταροῦν ὄμμα ἠσχύνθη αὐτοῦ καὶ κατανοῶν ἐτι ἡ ὑπομνή, τὸ θῆρας καὶ ἡ καρτερία καθίστων αὐτὸν αἴτιον τῆς Ἑλίζης καὶ τὸν σὸνῆνον ἐν τῇ αἰωνιότητι, ἐπῆγε τὴν μυχλὴν θλάσφημον φωνὴν καὶ ἀπέριπτε τὰς προθέσεις του. Ἡ λότη του, παρισταίμενον οὕτω ἐνώπιον συμφορᾶς ἀνάτου, παρεκώλυε τὰ δάκρυα.

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ Βιδάμερ ἀναγγέλλει τῇ κυρίᾳ Μέγερ ὅτι εἶδε τὴν Ἑλίζαν καὶ ἐτι

αὐτὴ ἐγκρίνει τὸ σχέδιόν του, ἐν τούτῳ ἦεν δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ μακρῶν παντὸς βλέμματος.

Ἄλλοτε, γράφει, ἄλλοτε, κατὰ τὰς ἐσπεῖ "πονήτις ἐκείνης ἡμέρας ὠνόμενος ὑπὲρ ἀλλήλων... ἄλλ' οἱ ἔρακι μᾶς περιώριζοντο διὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς παρασύσης ζωῆς... ἐκείνος ἐν συνήπτειν τότε ἐπορεύθη καὶ τὸν ἔσπερον... εἶναι ἱερὸς... αἰώνιος! ἀλλὰ τούτῳ δὲν ἀρκεῖ ὅλεο ὁ ἔσπερος οὗτος νὰ γείνη ἀνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅλεο ἡ μνηστὴ μου νὰ μοι "παραδοθῇ παρ' ὁμῶν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ Θεοῦ, ὅλεο ὁ θάνατος νὰ μοι ἀφαιρέσῃ τὸν οὐζυγον, ὅλεο τὴν ἐρωμένην μόνον ἐπὶ τῇ ἔρη τούτῳ "καὶ μόνον δύνανται ν' ἀνεχθῇ τὴν ζωῆν"... — Τούτῳτι ἦσαν αἱ σκέψεις τοῦ δυστυχοῦς ἀναγνωρίζει τις ἐν αὐταῖς τῶν ἐξέφρων ἐκείνην, ἣτις ἔφρε πάντοτε τῶν ἐρώτων των καὶ ἦτις ἐν νεώτερον νὰ συσφίγῃ τὸν δεομὸν ῥηγνόμενον φθῶ οὕτω σκληρῶς τότε τουλάχιστον ἔχονε βάλαμον παρηγορίας εἰς τοὺς πότους καὶ ἐξηπάτια ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς συμφορᾶς του. Διὰ τὴν Ἑλίζαν ἴδωσι, ἦς αἱ ἡμέρας ἦσαν μεμστρημένα τὰ τοιαῦτα παρῆγον πολλὴν ἀνακούφιαν. Ὁ Βιδάμερ ἀντεπεκρίνετο εἰς τὰς προδοκίας τῆς μετὰ χαρᾶς ἐδέχεν ἐτι ὁ ἐραστὴς τῆς ἐπῆρατος πᾶν ἐτι αὐτὴ αὐτὴ ἦθελε πράξει ὁ θάνατος δὲν ἐματάστανε λοιπὸν τὸν δεομὸν τούτον, ὅστις ὄντως τὸν δεομὸν τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ὁ τάφος ἐνθα ὁ ἀνέμενε τὸν Βιδάμερ τῇ ἐφαίετο ἦτον ὅπως καὶ σκοτεινός. Τούτῳ καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ περιβάλλῃ τὴν ἀπόστασιν ταύτην παρηγοροῦν ὀλέγγυρον. Μοι φαίνεται μᾶλλον παρηγορητὴ ἡ παραδοξὸς ὅταν σκέπταιται ἐτι κατὰ ἄλλοθεν ν' ἀνακουφίσῃ παρὰ τῇ ὕδατι ἐκείνην τὴν φρίκην τῆς θυσίας. Ἀφ' οὗ χρόνον ἀπερασίθη τούτῳ, ἡ Ἑλίζα ἐφαίετο ἀνακατανοῦσαι τὴν, τὸ ἔμμα τῆς ἐνεφύσθη, εὐκαμφία τῆς ἐχθῆς εἰς τὰ μέλη τῆς καὶ ἐκ τῆς ἔθρας ἐνθα ἔκατο καλλιμένη συμμειτῆρα ἡ ἴδια τῶν προπαρκασκευῶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΠΕΡΣΙΑ τε καὶ πρῖν, ἀπαρτῆς καὶ πολλὰς ἱστορικᾶς ἀφηγήσεις πιστοῦσας τοὺς λόγους ἡμῶν. Τὸ μνηστὸν χειρόγραφον, ἔπει ἀνέγνω ἐν τῇ πόλει κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἡρακλεῖδιου ἀποστέλλει μου ἐν σελίδι 17 ἐκφράζεται οὕτω:

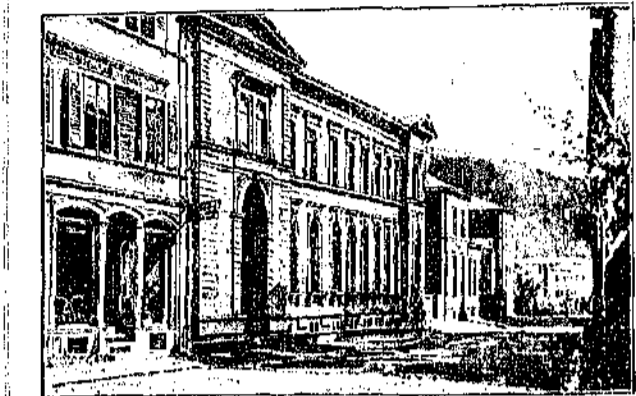
Ἡ Ἐλίσα ἐτέθη μεταξύ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ Βίδημρ ὁποῖα εἰς ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας τῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῖς ἀπέστινα γλυκὺν τινα λόγον· ἐκεῖνοι δὲν ἐτόλμων νὰ ἀπαντήσωσιν ἢ ἀρίθηντες τὰς χεῖρας τῆς, διότι αἱ καρδίαι των εἰς ἄκρον συγκινηθῆναι ἦσαν εἰστοιμοὶ νὰ διαρραγῶσιν εἰς λυγμούς καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἦνοιγον τὰ γυάλια ὄπισ· ὁμιλήσωσι.

Ἦν ἀναρρόνῃ ἑαυτὸν καὶ δικαιοδοσῆν τὰς ἀσέβεις τοῦ ὁ Βίδημρ παρεστῆρι συγγὰ τὸ ὄρολόγιον καὶ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ ἱερέως περὶ τῶν παρασκευῶν τῆς τελειῆς· ἀλλ' ὅταν μετὰ τὴν δεξιάν, τὸ σκότος ἐλάλησε τὰ πρόσωπά των, ἐκλουσαν ἐν αἰγῇ καὶ τὰ δάκρυα πίπτοντα ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς Ἐλίτζης ἐδύλου αὐτῇ τὴν καρδιόθυρον ἀγωνίαν ἦεν συνῆρα τὴν φύγην τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ναοῦ ἡ ἄμαξα ἔστη· μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιγῆ καὶ ὁ γέρον ἱερεὺς κρατῶν κρησπίτην ἐν τῇ χειρὶ ὑπεδέχετο τοὺς μελλονόμενους μετὰ καλοκαγῆθου συμπάσιαις. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἕβρ τῆς ἄρχαίας μητρατῆς, ἦν συνεκράτων ὄμο ἕνα κατηφῆ κατέστη σκυθρωπὸς καὶ αἱ εὐχὰι τοῦ ὑψώθησαν πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἐσοπλαχίας.

Ἐπὶ τὸν ἄμβωνα ἐτέθη ἕνα διὰ τὴν Ἐλίτζαν καὶ κατ' αὐτὴν ἐστέθη ὁ Βίδημρ γονυπετῆς· ἐγγὺς ἢ κ. Νέγερ ἐκράτει διὰ τῆς χεῖρός τὴν ὠχρῶν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἦεν σχεδὸν ἡμιθνήτης μεταχειρίζετο ὁστάτην προσκλίνειν ἕως κνήσῃ τὴν συγκίνησιν ὅψ' ἦς καταίχεται. Ἐκ τοῦ ἄμβωνος τὸ φῶς ἐφῆρπεν ὠχρῶν ἄκτινα ἐπὶ τοῦ ὄπισθοῦ καὶ ἐν μέσῳ αἰγῆς πενθίμου ὁ ἐλόχιστος ὄροβος ἀντίχρῃ θλιβερός ἀνὰ τοὺς σκοτεινοὺς ὄλους τοῦ ναοῦ.

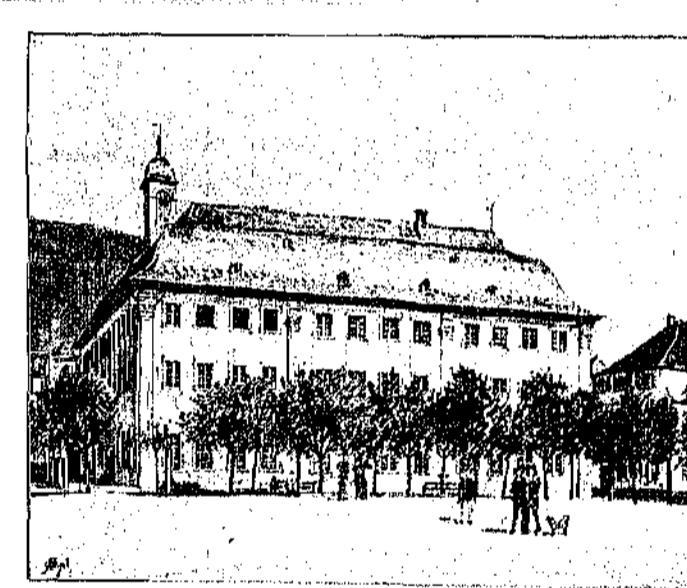
Μετὰ θραχεῖαν προσευχὴν ὁ ἱερεὺς ἀνέγνω τὰς συνήθεις τῶν γάμων εὐχὰς. Ἐφρόντιος νὰ παραλείψῃ κεφαλαιὰ τινὰ καὶ ἐκφράσεις αἰτινας προλέγουσαι ἡμέρας μακρὰς εὐτυχίας καὶ ὀλίγου συγκινητοῦ τούτους νεαρὰς σοφῆτος ὅς γελέσσα ἐλπίς καὶ μέλλον ὁδηγεῖ πρὸ τοῦ θωμοῦ, ἀλλ' αἰτινας θὰ ἦσαν ἀντίθετοις φρικαλέα ἐνώπιον τῆς ὀνησοσύτης παρβένου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως ἐπήγγασεν ἐπὶ μικρὸν, εἰτα βαθύτατα συγκινηθῆναι ἠκούσθη διὰ τρεμοσύνης φωνῆς ἐπιλέγων· "Συνεπὸν ὄμο ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. Εἶναι ἄγνωστοί αἱ θουαῖαι τοῦ, πλὴν ἡ ἀγαθότης τοῦ θεοῦ· κατ' αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν στιγμήν τὰ δεικνύματα τοῦ "εἶναι ἐφ' ὧμῶν καὶ ἐπὶ τῶν θαυράτων σας· ἀντιγινώσκαι ἐν τοῖς "μυχοῖς τῶν τεθλιμμένων καρδιῶν σας, καὶ ἀφοῦ εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν αὐτοῦ λειτουργῶν δὲν ἐπιτρέπει νὰ θεωρῶ ἀδακρυτὴν τὰ νέφρη ταῦτα, ἅτινα προκαίρουσι οὐχίζουσι τὴν εὐτυχίαν, ἦς εἶπατε τόσον ἔσται, πολλὴν μετίζον ἀπὸ, ὅστις ἐν τῇ ἀπειρῇ τοῦ ἐσοπλαχίῳ καὶ αἰσπῇ, θεθαίως παρασκευάζει ὕμιν εὐεργεσίας μονιμωτέρας καὶ ὕψηλάς, ἀναξίως τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, ὃν διατρέφετε, τῆς εὐτυχίας, ἦς δικαιοσύνη μετὰ τὴν δοκιμασίαν εἰς ἦν οὐκ ὑποβάλλει ἡ ἀναιρέσην τῆς θουλής τοῦ. Ἐλίτζα Μέγερ, "τέκνον μου... (ἀφετέ με νὰ προσφέρω γλυκὺν "ὄστω τίτλον)... ὅς γενοίτω... γνοίτω... ὁποῖους λόγους δόνασθε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἢ ἀκούσθητε... Ἐπικαλοῦμαι ἐνταῦθα ἐκ τῶν μηχανημάτων τῆς καρδίας μου τὸν παντοδύναμον δοτήρα τῶν ἀγαθῶν ἵνα μηχανῆ τὰς ἡμέρας σας ἐν τῇ γῆ. Διατὶ νὰ μὴ δύναιμι νὰ εἰσκακοῦμαι παρ' αὐτῶν ἵνα ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς κεφαλῆς μου τὰ ἔτη ἅτινα τυχὸν μοι

ἐπιφοιτῆται ἐν τῷ μέλλοντι καὶ νὰ τὰ προσέβῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν σας! Ἡ δὲ παρεχόμενον μετὰ χαρῆς! — Ἀλλ' ἂν δὲν ἦεν τοῦ αὐταὶ αἱ θουαῖαι τοῦ, προσφιλῆς τέκνον, ἐναγνίον, "ὄστε τὸς θαυράτων τῶν ἀγνῶν οὐρανῶν, "ἔσται ὁ ν' ὁνοίη ὅτιν τὸς κλῆρους τοῦ... ἴδωτε μετ' οὐ πολὺ τὴν μητέρα σας σπεύδουσαν νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ, ἴδωτε τὸν νεανίαν τοῦ

ΤΟ ΧΗΜΕΙΟΝ.

"τον, ἦδη ἀστυγὸν σας, οὐ ἡ καρδία ἀνήκει ὕμιν "πρὸ πολλοῦ καὶ θὰ σὰς ἀνήκῃ αἰωνίως κατα- "λίσσεται ἔτι τάχιστα τὴν γῆν ἵνα περιστρέψῃ πρὸς "συνάντησίν σας εἰς τὰς αἰθέρους μονάς, ἐκεῖ "ἐνθά οὐ θάνατος δὲν ἔχει πλεόν ἰσχύον, ὅπου ἡ "εὐτυχία εἶναι ἀτέρμων, ὅπου ὁ ἐνὸν σας ἄγιος

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

"εὐδὸν κατὰ ἔρωτος ὅς συναντήσῃ ἐκ νέου τὰς φυγὰς "ὅμοιαν διὰ τὴν ἀνωτέρευτα." Ὁ γηραιὸς ἱερεὺς εἰσήγγασε ὑπὸ τὴν ἔσσαν του ἠκούοντο ὑπόκωφον λιγμοί· κατέβη καὶ πλησιάζας τοῦς δυστυχεῖς ἐπέλεγε λόγους γλυκοῦς παρηγορητικὰ καὶ ἄρρωτος· ἀλλ' ἦτο ὅστω σπαρακτικὴ ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη τῶν θαυράτων, ὅστε ὁ ἀγαθὸς γέρον ἠσθάνετο ἐκ συγκινήσεως τὴν φωνὴν του ἐκλείπειν καὶ σθενομένην. Ἡ Βίδημρ ἔλαβε τὴν Ἐλίτζαν εἰς τοὺς θραχίνας καὶ ὅστις ἐν τῇ ἀμάξῃ δὲν ἠθέλησε πλεόν νὰ χωρισθῇ αὐτῆς· τὴν ἀπεκάλει ἀστυγόν, τρυφερόν του ἀστυγόν, ἦν οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ· καὶ πληρῶν αὐτὴν ὀπισθεῖν ἱερμοτάτων ἠσθάνετο οἰονεῖ ἐκαυδύουσαν τὴν ζωὴν του βλῆν ἵν' ἀνακαυρήσῃ τὴν σθενομένην ζωὴν ἐκείνης. Ἡδὲ ἡ Ἐλίτζα ἠδύνατο ν' ἀνταποκρί-

νηται εἰς τὰς ὀπισθεῖς του ἢ δι' ἀστυγίας τῶν θραχίτων. Ἀφίκοντο αὐτοὶ εἰς τὴν ἐκίαν, ὅπου τῆσι ἐν τῇ θαλάμῳ ἔκαμε σημεῖον νὰ ἴσασιν παρ' αὐτῆς. Ἡ ἀνακινῶν τῆς ἦεν καὶ ἐπίπυτος, μέγας διατρέψε τὴ μέσην αἰ ὠχρῆν αἰαί τοῦ θανάτου ἤρσαντο παρὰ ἀπὸ τῆς ὀριάζας μορφῆς. "Εἶναι ὅμοιαν ὁμοίαν... ἐφέλλισα μετὰ κόπον... μητέρα... μόνη... με ἐκείνον... ἔλαβε τὴν παντακουστήριβρα τῆς ἰδρύσεως τοῦ διασώσῃ αὐτῆς Πανεπιστημίου. Σπανίως ἐφορῶνται τοιαῦται ἐπιτροπίδες· διὸ καὶ δικαίως ἡ τελευταῖα ἐφείλκετο τὸ ἐνδιαφερόντων ἐπιστημονικῶν ἀκόλων ὄλου τοῦ κόσμου. Ἐξ ὀλιων τῶν μερῶν συνέστρεψαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν ἐπιτροπῆς, ἕως παρευρεθῶσιν εἰς τὰς ἐσοτάς εἰτε ἐν ὄνοματι τῶν διαφόρων Πανεπιστημίων ἢ Σολλόγων, εἰτα καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι Κυβερνήσεων καὶ ἡγεμονίων. Πλείστοι ὅσοι Γερμανοὶ πρίγκηπας, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν διάδογον τοῦ Γερμανικοῦ ἠθῶν, εὐρίσκονται ἐκεῖ, ἕως διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν παράσχωσι περισσότερον γόνυττον εἰς τὴν ἐθνικὴν τελευτῆν ἐκ τῶν πρὶγκήπων τούτων οἱ μὲν ὑπέρταν φοιτητῆ τοῦ Πανεπιστημίου ἐκείνου, οἱ δὲ διατελοῦσιν ἐν σχέσει φιλικῆς πρὸς τοὺς διαπρεπεῖς αὐτοῦ καθηγητάς. Ὁ μέγας δούδ τῆς Βάβης, εἰς οὐ τὸ κράτος ἀνήκει ἡ πόλις τῆς Ἀϊδελδέργης καὶ ὅστις αἶναι ὁ ἐπίτιμος τοῦ Πανεπιστημίου πρότασις, ἠθέλησε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ διὰ γενναίας εἰσφορῆς νὰ ὄσση μεγαλύτεραν λάμψην εἰς τὴν ἐσοτήν, ἡ δὲ πλείσις ἐφέρισε πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν 100 χιλιάδας φράγκων. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐσοτῶν, ἐκδοθὲν πρὸ καιροῦ, εἶναι ποικίλον καὶ περιλαμβάνει ἀγορεύσεις, ἀνακηρύξεις ἐπιτίμων διδασκτῶν, ἐκδόμας εἰς τὰ μαγευτικὰ τῆς πόλεως παρλόγωρα, ἐσπερίδας, συναστραφὰς κ.τ.τ.

Τὸ γερμανὸν Πανεπιστήμιον, οὐ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, εἶναι ἀρχαίον οἰκοδόμημα ἐπιστεφόμενον ὑπὸ καθωνοστασίῳ ἔχοντες τὸ σχῆμα μοναρῆ, ἰδρόθη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ 10. αἰῶνος ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ροδόλφου τοῦ Α' τοῦ Παλατινοῦ. Ὁ πάπας Ὀρθανὸς ὁ Β', κανίσχυρος τότε ποντιφίη, ἐπεσώρως τὸ καταστατικὸν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἴδρυσις αὐτοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς αἱματηρὰς συγκρούσεις μετὰ τῶν πολυπληθῶν φοιτητῶν καὶ τῶν φιληθῶν πολιτῶν, ὅστις μεγάλως ἐθλίβοντο καὶ ἠγωνίζοντο θέλοντες τὴν ἥσσησιν αὐτῶν πόλιν ἐρμαιον φιλοταράχων καὶ πολλὰκις μέχρις αἰθάδας ἀποτόμων νεανῶν, οἵτινες ἐπαρῶμενοι ἐπὶ τῷ τίτλῳ ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν τὰ πάντα ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ἐπιτετραμμένα. Ἐν μὲν τῶν συγκρούσεων, ἡ κάλλιον εἰπεῖν τῶν ἐμφυλίων τούτων ἐβίβωσεν ἡ ἔξωσις προέβη ἐπὶ τοσοῦτον, ὅστε ὁ τότε ἡγεμονεύων Ροδόλφος ὁ Γ', ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβῇ τοῦ πολεμικοῦ αὐτοῦ ἔκπου καὶ συνοδεύόμενος ὑπὸ πλείστον διαδῶν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπου ὑπερασπισθῆ τὸ ἀγαπητὸν αὐτῆ Πανεπιστήμιον, τὸ ἔθρομα καὶ οὐνομα τῆς δυναστείας του. Οἱ κάτοικοι, ἠττηθέντες, ἠναγκάσθησαν νὰ ὀρισθῶσιν ἐπὶ οὐδέποτε πλεόν ἠβελον παρενχλῆσαι τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς πολιτάς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ φοιτητῆ τῆς Ἀϊδελδέργης διακρίνονται μετὰ ὄλων τῶν ἄλλων τῆς Γερμανίας φοιτητῶν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν στολῶν καὶ διὰ τὴν φέρερι καὶ ἐπιβλητικὴν τοῦ χαρακτήρος των. Συχνόταται εἶναι αἱ μονομαχίαι, ἀκίνδυνον ἄλλως τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Τὸ Πανεπιστήμιον ἔχει ἰδιαιτέρως ἀστυμωχὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ πολλοὶ τῶν κατόπιν καταστάσεων διακρίτων ἀνδρῶν διέβησαν ἴσας τινὰς ἐν ἀπο-

Ἡ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΑΙΔΕΛΒΕΡΓΗΣ.

(Μετὰ ὄμο εἰκόνας, ἕρα σελ. 108.)

πιοτηρίῳ ἐπισκοπῆθῃ ἐν μέρει, διότι οἱ γρόνοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν διὰ τὴν Γερμανίαν γρόνοι μελετῶν καὶ ἠσῶντων οπουδῶν· ἐνέσκηψαν κατόπιν ἑλλὰ δοκιμασίαι ἐπὶ Λουδοβίκου ἰδ', τῆς Γαλλίας, ὅστις διάταξε τὸν στρατηγὸν του Μελὰκ νὰ κυριεύσῃ τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ παραδῶσῃ εἰς τὸ πῶρ καὶ τὴν πόλιν τῆς Ἀϊδελδέργης καὶ τὸ ὄμορον αὐτῆς φρούριον, τοῦ ὀποῖου τὰ μέχρι τοῦδε σπῶμένα ἐρείπια μορτυροῦσι περὶ τῆς λύσεως τοῦ κατακτητοῦ. Φυσικῶ τῷ λόγῳ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἠσθάνθη τὰ δεινὰ τῶν καιρῶν καὶ ἡ τοιαύτη κατὰστασις διετηρήθη μέχρι τοῦ ἔτους 1803 ὅτε ἡ Βαυαρία ἐδίδωθῃ νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἀϊδελδέργην εἰς τὸ μέγα δούκατον τῆς Βάβης, οὐ ὁ φιλόμουσος ἡγεμὸν ἔδωκε πάλιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸ ἀρχαίον αὐτοῦ γόνυττον. Οἱ διασημότεροι τῆς

Γερμανίας λόγιοι ἐν ὄμοις τοῖς κλάδοις τῆς ἐπιστήμης προσεκλήθησαν καθήγηταί, καὶ μέχρι ὁήμερον οἱ διδάσκοντες ἐν Ἀϊδελδέργῃ ἀνήκουσι εἰς τοὺς ἐσοχύτερους τῆς Γερμανίας ἀνδρας. Ἀρκετὸ ν' ἀναφέρωμεν τὰ ἐξῆς ὀλίγα ὄνοματα τὰ τῶν νομοδιδασκάλων Bluntschli καὶ Mittermaier, τὸ τοῦ λατροῦ Χελίου, τοῦ ιστοριογράφου Γερβίνου, τοῦ συγγραφεῖς τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνητικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ τοῦ φιλοσόφου Kuno Fischer, διδάσκοντες ἐπὶ ὁήμερον. Οἱ φοιτητῆ τῆς Ἀϊδελδέργης διακρίνονται μετὰ ὄλων τῶν ἄλλων τῆς Γερμανίας φοιτητῶν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν στολῶν καὶ διὰ τὴν φέρερι καὶ ἐπιβλητικὴν τοῦ χαρακτήρος των. Συχνόταται εἶναι αἱ μονομαχίαι, ἀκίνδυνον ἄλλως τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Τὸ Πανεπιστήμιον ἔχει ἰδιαιτέρως ἀστυμωχὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ πολλοὶ τῶν κατόπιν καταστάσεων διακρίτων ἀνδρῶν διέβησαν ἴσας τινὰς ἐν ἀπο-

ΘΕΑ ΕΝ ΤΗΙ ΣΑΞΩΝΙΚΗΙ ΕΛΒΕΤΙΑΙ.

μονῶσι, μεταμελούμενοι διὰ τὰς νεανικὰς αἰδῶν παρεκτροπὰς. Τὰ ὄνοματα πολλῶν φιλοκισθῶντων φοιτητῶν κοσμοῦσι τοὺς τοίχους τῆς σταθῆς φοιταχῆς, ἦτις ὑπὸ ἱστορικὴν ἐπιφάνειαν εἶναι ἐν τῇ ἔσοπεριγοτῶν μνημείων τῆς πόλεως. Διελθόντες διὰ θραχίαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Πανεπιστημίου θέλομεν διαλέξει τινὰ περὶ τῶν ἐσοτῶν, αἰτινας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀτελεύτησας. Τῶν ἐσοτῶν ἡ τοῦς ἐσοτῶν ἀκόλων τὰ μέλαινα ἐνδιαφερόσα ἡμέρα ἦτο ἐκείνη, κατ' ἣν ἐτελεύτησθῃ ἡ ἱστορικὴ πομπή, ἦτις θέλει μείνει διὰ παντός ἐνεσταυρωμένη εἰς τὴν μνήμην τῶν παρευρεθέντων εἰς αὐτῆν. Ἡ πομπή αὐτῆ μετὰ πλείστης ἐσῆς κομψότητος καὶ ἱστορικῆς ἀληθείας διοργανώθησιν, ἀτελεῖται ἐκ τῶν ἐξῆς συμπλεγμάτων. Πρῶτον ἤρχετο τὸ σύμπλεγμα, τὸ παριστῶν τῆς ἴδρυσις τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου Α' Προηγόντο οἱ κήρυκες μετὰ ἀρχαίας αἰδῶν στολάς, ἡ μεγάλη αυτοκρατορικὴ σημαία, εἰπαντο οἱ αὐλικοὶ, τὰ ἱστορικὰ πρόσωπα, ὁ καρδινάλιος, ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα Ὀρθανῶ, καὶ ὑπὸ ὄραϊαν αἰδέα ἤρχετο ἕπιπτος αὐτὸς ὁ δούδ Ροδόλφος μετὰ τῆς αὐτοῦ αἰδοῦ Βιατρικῆς. Τὸ δεύτερον σύμπλεγμα παρίστα τὴν θριαμβευτικὴν εἰσοδὸν τοῦ αυτοκράτορος Φριδερίκου Α', τοῦ Νικηφόρου. Αἱ στολαὶ τοῦ συμπλεγματος τούτου ἦσαν αἱ τοῦ 16. αἰῶνος. ἤρχετο τρίτον σύμπλεγμα ἡ συνοδεία τοῦ δουκὸς Ὀθωνος Ἐρρίκου, ἐν ᾧ διεκρίνοντο ἡ μεγαλοπρεπῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἄμαξα, σφοδρῶν ὀπι τεσοῶν ἴππων. Φοιτητῆ καταλλήτως ἐνέδωμένοι παριστῶν τοὺς καθηγητάς τοῦ 16. αἰῶνος. Εἶπετο ἔτερον σύμπλεγμα, ἐν ᾗ ἐθαί-

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οι επιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρίως γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύονται ἢ μὴ ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΥΤΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΡΕΣΤΡΩ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΑ.

Ἀνοχωρήσεις ἐκ Τεργέστης:

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ἸΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόνγκ, διὰ Βραντσαίου, Πόρτο-Σαῖν, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπούρης τῆ α'. ἐκάστου μηνός εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλιφόρναν διὰ Πόρτο Σαῖν, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Ποσειδών τὰ ἀποστάσια ἔχουσιν ἑκάστη 10 μίλια τὴν ὄραν, μεταξύ δὲ Βορβόης καὶ Χόγκ-Κόνγκ 5 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκίρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖν καὶ τὴν Συρίαν).

Πλεονέκτημα πληροφορίας εἶδει ἢ ἐν Τεργέστῃ Διεύθυνσι καὶ τῷ Γενικῷ Πρακτωρῷ τοῦ αὐτορο-ογγρικοῦ Λοῦ ἐν Βιέννῃ (Sollwakenstrasse-Platz ἀρ. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑβὴν μέχρι Σμύρνης, ἀναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πατραῶν, καὶ Ἀγκώνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΡΑΙΑΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην ἑκάστης ἐβδομάδος τὸ μαρτυρικὸν διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κέρκυρας καὶ Περαιᾶ.

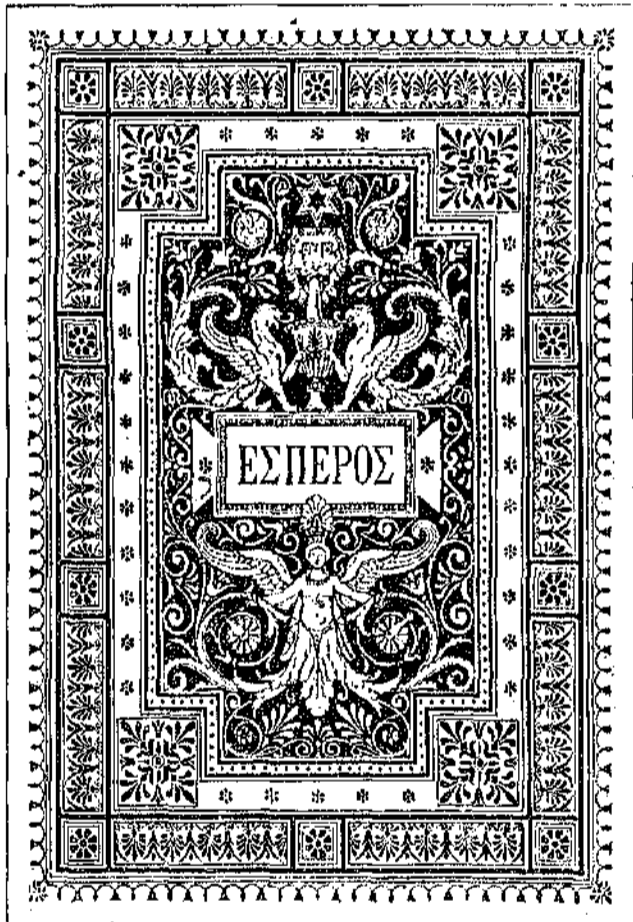
Ἐκ Περαιᾶς διὰ τοῦ αἰθροπόρου εἰς Κόρινθον καὶ ἐκ Κόρινθου διὰ τοῦ ἀεροπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημέριον Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βραντσαίου.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου) εἰς Φιόρτιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλόκαι, Περαιᾶ, Θεσσαλίαν καὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆς 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινουπόλιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κωνσταντινουπόλιν εἰς τὴν Πέμπτην εἰς Σύρον, Κρήτην, Σάμωρον, Σόδα, Σαῖν καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν ἑβδόμη τὸν Ἰούλιον Ἰανίου (τῆς μεσημέριον ἑκάστης) καὶ τοῦ Δουβλοῦ.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριον, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκώνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσηνίας, Σαρακοσσῶν καὶ Μελέτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου) καὶ ἐκ Φιουμίου.

Εἰς ΔΑΔΑΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

ΤΟ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Ἐκάστον τῶν κομφῶν τούτων καὶ ἐπιγράφων περικαλυμμάτων τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἕτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικοῦ τέλους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τινὲς τῶν Κορίων συνδρομητῶν ἠμέλησαν νὰ ἐμβλέσωσι τὸ τίμημα τῶν παραγγελθέντων περικαλυμμάτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου προέκυψεν ἐπαισιόγητή ζημία, ἡ Διεύθυνσις ἔλαβε τὸ γενικὸν μέτρον νὰ μὴ ἀποστέλλῃ τοῦ λοιποῦ ἐπ' οὐδὲ μιᾷ προφάσει περικαλυμματα ἄνευ τῆς προκαταβολῆς τοῦ τιμήματος αὐτοῦ.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σόγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδοδόμενον ἐν ΑΒΕ τῆ 1/13 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρωτῆ φράγγα 40 (- μάρακι 32 = δόξιο 11) Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν ἑκάστῳ στίχῳ φοίν. 50.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ ΑΡΧΕΤΑΙ ΤΗΣ 1/13 ΜΑΙΟΣ.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· ΠΕΡΑΙΑΣ· κ. Κρόκος Μπέτ, διδασκασίας. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Πέτρος Μ. Γενικῶν. ΠΑΤΡΑΙ· κ. Παναγιώτης Χαϊδάς.

ΔΑΔΕΣΑΝΑΡΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, ἐκ τῆς "Ὁ Φοῖβος" ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, διδασκασίας. ΠΟΥΛΙΩΝ· κ. Γεώργιος Τσούτσας, ἑταίρος. ΣΜΥΡΝΗ· κ. Διονύσιος Σπ., καὶ κ. Φρ. Σαράντης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Πρασός, διδασκασίας. ΝΟΥΣΙΟΥ· κ. Κωνστ. Κουρτζῆς. ΣΕΡΡΑΙ· κ. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούρτης καὶ Σπ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. ΠΕΡΙΟΔΕΣ· κ. Α. Κουρτζῆς. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματῆς, ἑταίρος τῆς Σαμιαῆς. ΒΟΥΡΓΕΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Λαυράς, ἑταίρος. ΚΡΗΤΗ· κ. Απ. Σκουρδῆς. ΡΟΔΟΣ· κ. Μ. Μαλλιαράκης. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Α. ΠΑΡΝΑΣ· κ. Γρ. Κούρτης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Φ. Ι. Χάιτας. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Δ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΙΟΥΡΕΑΝ· κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Κωνστ. ΠΙΚΕΤΟΝ, ΚΑΡΑΚΑΛΑ καὶ ΚΡΑΙΘΩΡΑΝ· κ. Θεόδ. Ν. ΠΑΡΑΔΕΣΑΝ· κ. Μ. Σκουρδῆς. ΠΙΟΥΡΓΕΙΟΝ· κ. Νικόλ. Κ. ΠΕΡΑΙΑΣ· κ. Κωνστ. Γεωργιάδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰακώβος Μάνος, ἑταίρος. ΜΟΣΧΑ· κ. Γεώργιος ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗΣ· κ. Γ. Κομποθέρης. ΤΑΙΡΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. ΠΑΡΑΔΕΣΑΝ· κ. Αλ. Τηλέμαχος. ΒΕΡΔΙΑΝΕΡΑ· κ. Νικόλ. Κ. Μουσοῦρης. ΕΒΕΡΟΣ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινοῦ. ΚΙΣΣΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβουνῆς. ΠΟΥΡΝΑ· κ. Γεωργιάδης.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Ημερολογεὶς Πετρούτσικος. ΜΑΣΣΑΛΙΑ· κ. Γ. Παπαδοπούλης. ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Σ. Παπαδοπούλης. ΛΙΒΕΡΠΟΛ· κ. Γ. Β. Σπ. ΡΟΥΣΣΕΥΤΙΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλόπουλος. ΤΕΡΡΕΣΤΡΗ· κ. Β. Περίδουλος. ΚΑΛΗΘΥΤΤΑ· κ. Γ. Μιχαήλ. ΝΒΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπάτσος, γενικὸς πρόεδρος τῆς ἐπιπέρας.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα ὄν ἐπιστρέφουσιν ὀριστικῶς ἀποστέλλοντες βουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῆς ἐτησίως συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἰς τὰς ἀδελφὰς εἰς τὴν ἐπιπέραν (Elster-Strasse No. 41) ἐν ΑΕΙΦΙΑ, εἴτε εἰς τὸ εἰδικὸν ταχυδρομικὸν γράμμα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνδρομητῶν, εἴτε μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸν ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 41. LEIPZIG.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ. ELSTER-STR. 41. Τέπος· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ.